

Любовни истории от Швеция

Викторби за вишнаги

Инга Линдстрьом

Аностропф

ИНГА ЛИНДСТРЪОМ ВИКЪРБИ ЗАВИНАГИ

Превод: Цветелина Лакова

chitanka.info

След внезапната смърт на съпругата си Йонас Нивел и дъщеричката им Лили се местят в Чикаго. Няколко години по-късно двамата се завръщат в родната Швеция. Младият мъж отново се изправя пред тежките обвинения на тъста си. Хокан Петершон продължава да го вини за смъртта на по-голямата си дъщеря. Другата, Сирка, обаче си поставя за цел да ги сдобри. Мисията ѝ изглежда безнадеждна, особено след като признава на баща си за започналия страстен романс между нея и Йонас.

Заслепеният от гняв Хокан е изправен пред ново тежко изпитание — фирмата му е пред фалит, а асистентката му очевидно не е човекът, за когото се е представяла дълги години.

Може ли Йонас да обясни недоразумението около смъртта на съпругата си и да убеди Сирка в невинността си? И ще стигнат ли двамата тъкмо навреме, за да спасят семейната фирма? В Швеция става напрегнато.

В цеха за стъкло цареше оживление. От един камион разтоварваха материали. Друг камион с надпис „Петершон Глас“ напусна двора на цеха точно в момента, когато Хокан Петершон се върна от делова среща. Хокан паркира лимузината си до входа и слезе. Той още бе привлекателен мъж — висок, с гъста посивяла коса и грижливо подстригана брада.

Днес Хокан Петершон беше в превъзходно настроение. Деловата среща със собственика на една хотелска верига беше минала успешно и той се чувстваше обнадежден.

Тъкмо се бе запътил към сградата на предприятието, когато секретарката му Ингер прекоси двора. Той приветливо отвърна на поздрава ѝ.

— Как мина срещата? — попита Ингер.

Личеше си, че проявява искрен интерес и не задава въпроса само от учтивост. При това Ингер дори не подозираше колко важни бяха тези преговори за „Петершон Глас“. Хокан усети познатото напрежение, което от известно време не го бе напускало, но отговори с ведро усмивка:

— Много добре.

— Чудесно — зарадва се Ингер.

Тя му вярваше, както и всички останали служители. Хората се чувстваха сигурни на работното си място, а това още повече увеличаваше натиска върху Хокан. Той пое дълбоко дъх и опита да се отпусне. Всичко щеше да е наред. Просто трябваше да е наред.

Сирка и управителят Ян наблюдаваха трескаво как младият стъklar върти сферата и сръчно я превръща в предмета, който бе нарисован по проект.

— Браво! — похвали го Сирка. — Точно така си го представях. Вие наистина сте най-добрият.

Ян се засмя, но все пак побърза да я предупреди:

— Само недей да правиш още по-сложни проекти.

Сирка махна с ръка.

— Вашите възможности съвсем не са се изчерпали, а и моите идеи също.

— С какви ли проекти ще се върнеш от Мурано? — зачуди се Ян.
— Може би ще трябва да си доведеш някой италиански стъklar, който ще е в състояние да претвори фантазиите ти.

Сирка се засмя и отметна дългите си руси коси. Сините ѝ очи грееха.

— За това ни най-малко не се притеснявам — заяви тя. — Сигурна съм, че италианците трябва да се учат от вас, а не обратното.

После смигна на Ян.

— Преди обаче да замина за Мурано, ще изготвя още няколко проекта.

Ян не можа да отговори, защото в този момент Хокан Петершон влезе в помещението. Той поздрави всички, след което се обърна към дъщеря си:

— Идвам от среща с Гунар Гунаршон. Той много се интересува от твоята нова колекция. — Хокан сияеше. — Ако направи поръчка за всичките си хотели, то тя ще е наистина огромна.

— Страхотно! — зарадва се Сирка.

Тя обичаше работата си и след като завърши изобразително изкуство, реши да изкара и курс по стъklarство, за да се запознае по-добре с материала. Беше убедена, че е открила идеалната професия за себе си, а това, че и клиентите харесваха творбите ѝ, я радваше още повече.

— Виж това.

Сирка гордо показа сферата, която стъklarят току-що беше създал пред нея и Ян. Беше необикновен къс стъкло, в който сякаш се стелеше синя мъгла.

— Първото произведение от новата ми декоративна серия. Харесва ли ти?

Известно време Хокан се взира в стъклото, след което бавно кимна.

— Не спирам да се възхищавам на въображението ти. Гордея се с теб.

Той нежно целуна дъщеря си по челото.

Похвалата накара Сирка да се изчерви. Макар възторгът на клиентите и многобройните поръчки да ѝ носеха удовлетворение, признанието на баща ѝ беше още по-важно.

Хокан поговори още малко с дъщеря си и Ян, след което се сбогува и се запъти към офиса си. Сирка го задържа.

— В сряда смятам да засадя розов храст на гроба на мама. Ще дойдеш ли с мен? — попита тя тихо.

Усмивката на Хокан се стопи.

— Разбира се, и без това исках да посетя Биргита.

За миг погледът му замръзна, после поклати леко глава и каза по-скоро на себе си, отколкото на дъщеря си:

— Не мога да повярвам, че измина дяла година, откакто не е сред нас.

Мъжът с мъка потисна сълзите си, а след това се обърна към Сирка:

— Обади ми се, преди да тръгнеш към гробищата.

Сирка кимна. Когато баща ѝ бавно прекоси стъкларницата и се запъти към административното крило, тя го изпроводи със загрижен поглед.

Ян също се загледа замислено след Хокан.

— Трябва да мине още много време, преди да преодолее смъртта на майка ти.

— Той знае, че след продължителното боледуване смъртта дойде като избавление за нея. Съзнава го... — Почувствала дълбоко в себе си болка, Сирка замълча, а после сви рамене. — Тя много му липсва...

Пътуването беше дълго и уморително. На летище „Арланда“ хванаха такси. Лили седеше на задната седалка с отпусната назад глава, без да обелва дума. Тясното ѝ лице беше бледо, тя беше уморена, но всеки път, когато Йонас се обърнеше към нея, му се усмихваше.

Когато пристигнаха в Стокхолм, Йонас усети как умората изчезва. Беше си у дома. Най-после!

През цялото време беше изпитвал носталгия. Едва сега обаче осъзна колко много му е липсвала родината.

Таксито се движеше по Кларабергсвиадуктен. Щом шофьорът зави надясно, сърцето на Йонас заби учестено. Бяха съвсем близо до дома им, който се намиреше в Йостермалм, недалеч от Страндвеген^[1].

На Лаура ѝ се искаше да живее на самия Страндвеген, в най-изисканата част на Стокхолм, сред знаменитостите, които обитаваха този район, и сред многобройните луксозни магазини. Надълго и нашироко Йонас ѝ беше обяснил, че като банков чиновник не може да си позволи такова скъпо жилище.

Накрая си купиха апартамент в квартал, който според Йонас не отстъпваше на бляскавия булевард и беше разположен на брега на залива Нибровикен. Жилището нямаше изглед към залива, но беше светло и приветливо, а старата сграда, в която се намиреше, бе изцяло реставрирана. Старинната фасада беше запазена, но апартаментите вътре бяха модерни и снабдени е всички удобства.

За Лаура тази покупка беше компромис, който тя прие със стиснати зъби. За разлика от Йонас и Лили тя никога не се почувства като у дома си на това място.

Таксито мина под една арка, обрасла със зеленина, и спря на тясната, тиха уличка, край която се редяха красиви стари сгради. Шофьорът помогна на Йонас да разтовари безбройните чанти и куфари, за което той го възнагради с щедър бакшиш.

Шофьорът благодари сърдечно и потегли. Йонас и дванайсетгодишната му дъщеря останаха сами на улицата сред море от багаж.

Лили вдигна поглед към фасадите на къщите.

— Всъщност се радвам, че отново сме тук.

— Аз също се радвам — кимна Йонас.

Той обаче премълча пред дъщеря си, че изпитва и лека тревога. Заминаването им преди три години се беше превърнало в бягство. Йонас искаше да избяга от Стокхолм, от всички мъчителни спомени и най-вече от всички несправедливи обвинения. А нещата можеха да се оправят само с едно просто обяснение — обяснение, което Йонас не даде, за да предпази хората, които обичаше и които въпреки всичко значеха много за него.

Заминаването му се бе отразило добре, а още по-добре бе повлияло на Лили.

Въпреки че се радваше да се завърне у дома, момичето призна:

— Приятелите ми от Чикаго много ще ми липсват.

— Тук бързо ще си намериш нови приятели — увери я Йонас. — А и старите все още са тук.

— Мислиш ли, че ще ме познаят? — усъмни се Лили. — Откакто заминахме, съм пораснала ей толкова. — Тя разпери двете си ръце на метър една от друга.

— Наистина ли? — ухили се баща ѝ. — Не бях забелязал.

Двамата се засмяха от сърце.

— Може ли аз да отключа? — попита Лили.

Усмивката на лицето на Йонас стана още по-широка.

— Знаеш ли изобщо коя врата трябва да отвориш? Та ти беше ей такава, когато заминахме за Чикаго — каза шеговито той и посочи с ръка на височината на бедрото си.

Лили завъртя очи театрално и настоятелно протегна ръка.

Йонас сложи ключовете в дланта ѝ. Без да се поколебае нито за миг, Лили отключи правилната врата и влезе в жилището. Йонас внесе багажа във входа на сградата и последва дъщеря си. Погледът му попадна на табелката на звънеца. Там все още пишеше „Лаура, Йонас и Лили Нивел“. Още утре щеше да смени надписа. Нямаше вече Лаура, Йонас и Лили.

Вглеждайки се в себе си, Йонас установи, че завръщането у дома съвсем не беше толкова потискащо, колкото си бе представял. Не го връхлетяха мъчителни спомени. Просто се бяха прибрали вкъщи. Жилището все още изглеждаше стерилно, защото бащата и дъщерята бяха отнесли със себе си много дреболии, които сега тепърва трябваше да разопаковат. Апартаментът обаче беше чист — Йонас бе платил на чистачката да се грижи за жилището, докато тях ги няма. Жената беше

махнала белите покривки, с които бяха увили мебелите, преди да заминат.

Йонас мислено благодари на госпожа Олсон за проявената съобразителност. Така двамата с Лили можеха още с влизането да се почувстват у дома си. Той много добре си спомняше как се беше почувствал при вида на същите тези бели покривала. Приличаха му на огромни погребални савани, под които лежеше животът му.

Въздухът беше малко застоял. Йонас отвори всички прозорци, след което качи багажа в апартамента. Наложил му се много пъти да слиза до долу, докато пренесе всички чанти и куфари. През това време Лили се настани в своята стая. Йонас видя, че детето веднага постави снимката на Лаура на нощното си шкафче.

— Преди тук беше по-уютно, но с времето нещата ще си дойдат на мястото — отбеляза той.

— Разбира се — отвърна Лили.

Думите ѝ прозвучаха искрено. Тя надникна във всеки ъгъл, отвори всяко чекмедже и само след няколко минути вече се чувстваше като у дома си. Детската стая, както и цялото жилище, бяха обзаведени от Лаура. Навсякъде преобладаваше белият цвят, но стаята на Лили имаше подчертано младежки вид благодарение на пъстрите завеси и покривката на леглото в пастелни цветове.

Йонас влезе с калъфа с цигулката на Лили в ръка.

— Много ли ти липсваше Стокхолм? — попита той.

Лили се замисли за миг, после сви рамене.

— Не знам, но много се радвам, че съм тук.

Йонас се усмихна и ѝ подаде цигулката.

— Старата ти учителка по музика ще се смае от напредъка ти.

Лили остави калъфа до бялото бюро, после се обърна, като се усмихна смутено.

— Мама също би се радвала. Спомням си как идваше да ме вземе от урок по цигулка.

Момичето се хвърли на леглото. Йонас клекна до нея и я хвана за ръката.

— Винаги ще мислим за мама и ще си спомняме прекрасните мигове, които сме имали заедно, и всичко, което сме правили тримата. Ще си спомняме и колко хубаво ни е било тогава — каза той нежно.

В началото Лили много тъгуваше за майка си. Толкова страдаше, че Йонас беше започнал сериозно да се притеснява. Той много пъти се бе чувствал безпомощен пред мъката на дъщеря си, още повече, че той самият таеше своя болка, която го изгаряше.

Ето защо, щом банката му предложи да поеме ръководството на един от чуждестранните филиали, за Йонас това беше единственият възможен изход.

Изборът се оказа правилен. Новите впечатления разсеяха не само него, също и детето. Наистина Лили продължаваше да тъжи за Лаура и говореше много за нея, но тази тъга беше различна. Тя вече не властваше така силно над момичето. Лили започна отново да се смее и да се радва на живота.

А Йонас? Той не искаше да мисли за собственото си състояние. Навремето бе изпитвал не само скръб, но и много други чувства — чувства, от които понякога се страхуваше.

Всичко това беше минало. Той не искаше повече да се връща назад и побърза да отпъди неприятните мисли.

Лили стисна ръката на баща си и го погледна.

— Мама сигурно ни вижда и се радва, че отново всичко е наред.

— Тя се радва преди всичко на това, че ти отново се смееш — отвърна Йонас колкото може по-убедително.

Независимо от всичко Лили трябваше да продължи да вярва, че е била най-важният човек в живота на майка си.

Йонас не искаше да говори повече за Лаура. Той отлично знаеше как да смени темата.

— Какво ще кажеш на обяд да те поканя на пица?

— Пица, супер! — Лили скочи от леглото. — Тук пиците са много по-вкусни, отколкото в Чикаго.

Йонас се усмихна.

— Добре, че банката ми предложи място в Стокхолм, където пиците са много по-вкусни. Да отидем за колата.

Докато Йонас беше в чужбина, автомобилът му бе на съхранение в един сервиз. Йонас беше стар познат със собственика на сервиза и знаеше, че човекът добре се е грижил за колата.

Лили бе вече на вратата, а баща ѝ още не се беше надигнал. Той тъкмо се изправяше, когато погледът му попадна върху снимката на Лаура. Красивото ѝ лице беше оброчено от немного дълга руса коса.

Лицето на Йонас помръкна. В стомаха си усети онази топка, която се появяваше винаги щом мислеше за Лаура. От онзи ден, от онзи миг, когато тя...

— Идваш ли, татко? — викаше Лили от стълбищната площадка.

Йонас извърна поглед и преглътна огорчението си. Лаура принадлежеше на миналото, а той трябваше да събере всичките си сили за бъдещето, за себе си и за Лили.

В обедната почивка Хокан седеше в офиса си и преглеждаше пощата.

— Само напомняния за плащане — измърмори той.

Доброто му настроение от предобед се беше изпарило. Когато Ингер влезе в офиса му и го попита дали иска кафе, той прие с удоволствие, след което отново сведе глава и се съсредоточи върху числата пред себе си. Нещо трябваше да се случи, и то възможно най-скоро.

Бизнесът просто не вървеше така добре, както преди няколко години. Тогава Хокан дори успя да си позволи цялостно саниране на сградата на предприятието.

Постройката с полукръглите прозорци и дебелите стени, покрити с бели керамични плочки, беше тук още от основаването на „Петершон Глас“. Когато Хокан пое старото семейно предприятие от баща си, плочките все още бяха червени, а офисите бяха разделени помежду си със стени.

След санирането бяха останали само носещите вътрешни стени и колони, а всички други стени бяха заменени със стъклени панели. Офисите бяха разположени около голяма приемна, в която бяха подредени няколко изключително красиви изделия, изработени в собствената стъкларница.

Сега Хокан си блъскаше главата върху въпроса как да спаси фирмата от крах до следващата поръчка. Той знаеше, че причината не е у него. „Петершон Глас“ беше поредното предприятие, отстъпващо пред глобалната икономика. Въпреки това той се чувстваше виновен, а отговорността за работниците му тежеше и понякога на Хокан му се струваше, че не може повече да носи този товар. Той зарови лице в

ръцете си и въздъхна. Забеляза присъствието на асистентката си Берит едва когато тя заговори.

— Проблем ли има, Хокан?

Мъжът вдигна поглед. На лицето му се изписа бегла усмивка.

— Добре съм — отговори той, макар да беше сигурен, че Берит няма да му повярва.

Берит Хансон беше неговата дясна ръка и единственият човек в „Петершон Глас“ освен самия него, който бе наясно с положението, в което се намира фирмата. Няколко години по-млада от Хокан, Берит беше много красива жена — имаше къси тъмни коси и се обличаше в елегантни костюми.

Асистентката погледна Хокан изпитателно.

— Каж ми, ако мога да направя нещо за теб.

— Благодаря ти, много си мила — отвърна той сдържано. — Всичко е наред, наистина.

Берит бавно се приближи до него. Мъжът чу дрезгавият ѝ, но приятен глас:

— Винаги съм на твое разположение, Хокан, при това не само по делови въпроси. Винаги можеш да ми се обадиш.

За миг Хокан сбърчи вежди, но секунди след това отново се усмихна сдържано.

— Аз не съм сам — отклони той предложението. — Сирка е до мен, а също и икономката. Двете наистина много ми помагат, откакто Биргита ни напусна.

— Само искам да знаеш, че можеш да разчиташ на мен. — Берит не сваляше очи от него.

— Знам — отвърна Хокан.

Берит остана така, загледана в началника си, сякаш очакваше разговорът им да продължи.

— Знаеш къде да ме намериш — каза тя накрая и си тръгна.

Тъкмо беше стигнала до вратата, когато Хокан я повика по име. Берит се обърна и отправи към него поглед, изпълнен с очакване.

— Сирка не бива да научава за нашите малки финансови затруднения — каза Хокан умолително. — Искам да замине за Италия, без да се тревожи.

— Разбира се — кимна Берит. — От мен няма да узнае нищо.

[1] Крайбрежен булевард в Стокхолм, една от най-скъпите улици в шведската столица. — Б.пр. ↑

Колата беше отлично поддържана. Йонас запали двигателя и потегли. Беше планирал няколко излета с Лили за следващите дни. Щеше да бъде в отпуска, докато детето тръгне на училище. Такова беше условието му, когато се съгласи да се върне в стокхолмския клон на банката.

Пицарията се намиреше недалеч от сервиза. Междувременно собственикът беше друг, но храната бе все така превъзходна. Йонас и Лили доволно се заситиха и решиха да оставят десерта за по-късно. Йонас обеща на дъщеря си смоландски^[1] сладкиш с извара, на който той, според собствените си думи, беше майстор. Преди това обаче трябваше да напазаруват за следващите дни.

Докато се движеха с колата по оживените стокхолмски улици, на Йонас му се струваше, че никога не е напускал това място. Още навремето той прекарваше много време с детето, много повече, отколкото жена му Лаура. Тя само водеше и вземаше дъщеря си от уроците по цигулка, но дори през почивните дни нямаше нито време, нито желание да бъде със семейството си. Може би затова Лили си спомняше толкова ясно уроците по цигулка.

Както винаги, Йонас побърза да прогони мисълта за Лаура от съзнанието си. Съпругата му вече нямаше място в живота му и въпреки че се стараяше дъщеря му да не го забелязва, на Йонас му беше трудно да си спомни за прекрасни мигове с Лаура. В последно време между тях се бяха случили твърде много неща, които бяха разрушили всичко хубаво във връзката им. За щастие Лили винаги разсейваше баща си, когато го обземеха подобни мисли.

Йонас паркира колата пред жилището си и с помощта на дъщеря си помъкна пазарските чанти към входа.

— Може ли да ти помогна в приготвянето на десерта? — попита Лили.

— Искаш да ти разкрия тайната си рецепта? — усмихна се широко Йонас. — Знам накъде биеш, но няма да стане, хитрушо.

— Полека, ще ти пораснат ушите — отвърна Лили в същия тон. — Всъщност твоята тайна рецепта не ме интересува, а и все още съм сита след пицата.

В този момент към сградата се приближи пощальон.

— Здравейте — поздрави Лили приветливо. — Имате ли нещо за нас? Йонас и Лили Нивел. Върнахме се и пак ще живеем тук.

— Да видим — отвърна пощальонът и започна да рови в чантата, която висеше на кормилото на колелото му.

— Хайде, Лили. — Пазарските чанти тежаха и баща ѝ губеше търпение. — Тук сме само от няколко часа. Кой очакваш да ти пише?

— Всички — отговори Лили така, сякаш това се подразбираше. — Всичките ми приятелки от Чикаго обещаха да ми пишат.

В този миг пощальонът сякаш наистина откри нещо.

— Имате късмет — каза той. — Има писмо за Йонас и Лили Нивел.

Мъжът подаде плика на Лили и подкара колелото си към следващата сграда.

— Виждаш ли? — извика момичето победоносно. — Но защо пликът е адресиран и до теб?

Когато видя кой е подателят, Лили възкликна:

— Писмото не е от Америка, а от Викърби, от леля Сирка.

Детето подаде плика на баща си.

Йонас се постара да не показва емоциите си. Можеше да предположи, че тук, в Швеция, ще му е много по-трудно да избяга от спомените. За миг той дори се запита дали не е по-добре с Лили да бяха останали в Чикаго. После бавно тръгна нагоре по стълбите.

След като влезе в апартамента, той отвори писмото и прочете сърдечните думи на Сирка, предназначени за него и Лили.

— В сряда се навършва една година от смъртта на баба ти — обърна се той към дъщеря си.

— Толкова време ли мина? — Лили помръкна. — Много добре си спомням баба. Винаги беше толкова мила.

Да, Биргита беше много мила жена. Преди година, когато получи вестта за смъртта ѝ, Йонас много се натъжи. Той дори възнамеряваше да се върне в Швеция за погребението. Накрая обаче размисли, тъй като отлично знаеше, че не е добре дошъл във Викърби. Именно по тази причина предложението на Сирка го изненада толкова.

— Леля Сирка ни кани във Викърби — обърна се Йонас към Лили. — Може да останеш там за няколко дни. Дядо ти ще се зарадва.

Лили беше очарована.

— Може ли? — възкликна тя въодушевено.

Йонас не беше сигурен дали е редно да приеме поканата. Викърби му навяваше толкова спомени. Там той беше открил

щастieto, но беше понесъл и големи страдания. Наистина ли искаше да се върне? Очите му срещнаха умолителния поглед на Лили. Сърце не му даде да ѝ откаже направо.

— Вдругиден — каза той уклончиво. — Евентуално.

Разбира се, през този и следващия ден Лили не го остави на мира. Тя толкова дълго му се моли, че накрая Йонас се съгласи.

На следващата сутрин Лили нямаше търпение да тръгнат, докато баща ѝ установи, че с радост би отложил заминаването.

Викърби не беше много далеч от Стокхолм. Красивото малко градче се намираше в Йостерйотланд^[2], на брега на Балтийско море.

По пътя Йонас беше напрегнат. Той не знаеше какво го очаква във Викърби и макар денят да беше хубав и ясен, а слънцето да грееше на безоблачното синьо небе, мъжът имаше усещането, че кара срещу стена от гъста мъгла.

По време на пътуването той се поотпусна, а веселото бърбене на Лили го разведри. Когато му омръзна да говори, момичето пъкна в плейъра диск с концерт за цигулка. Йонас не знаеше кой е авторът на произведението, но то подходеше на пейзажа, който виждаха през прозореца.

Пътят се виеше покрай морския бряг, заобикаляше някакъв залив и минаваше покрай села с типичните червени къщи, зад които се простираха необятни гори. Както казваше Лаура: „Това е най-шведската част от Швеция.“

Звучите на цигулката ставаха все по-силни и изпълваха купето на колата. Йонас се остави на музиката и пейзажа да го завладеят. Той чувстваше как настоящето се размива и на негово място се настанява миналото...

— Татко, чуваш ли? — сепна го гласът на Лили. — Де да можех и аз да свиря така.

Йонас пое дълбоко дъх. Имаше чувството, че идва от друг свят и че се е върнал в настоящето тъкмо навреме. Той се обърна към дъщеря си и ѝ се усмихна.

— Ако можеше да свириш така, щеше да си дете-чудо. Радвам се, че не си такава. Животът на гениите не е никак лек.

— Някога баба Биргита свиреше това произведение.

Йонас се изненада, те Лили си спомня какво е свирила баба ѝ.

— От нея си наследила дарбата си — отбеляза той. — Просто няма как да е от мен.

— Е, и? — прекъсна го Лили. — Затова пък ти умееш други неща.

— Така ли? — Йонас отново й се усмихна. — Какви например? Лили се престори, че размишлява.

— Ти си добър спортист — каза тя накрая, после пак се замисли за момент. — Познаваш всички дървесни видове — продължи детето. — Готвиш добре и четеш много хубаво на глас.

— Ще каже човек, че съм добър баща.

— Такъв си — потвърди Лили въодушевено. — Ти си най-добрият баща на света.

Йонас прокара ръка по бузата на дъщеря си. За него тя беше най-добрата дъщеря. Ако от връзката му с Лаура беше излязло нещо добро, то това беше Лили.

Гробището беше разположено на едно малко възвишение, на чийто връх се издигаше местната църква. Зад каменната стена се виждаше морето и се чуваше тихото, неспирно шумолене на вълните.

Хокан гледаше как дъщеря му засажда розовия храст пред паметника, на който бяха изписани имената на жена му и на другата му дъщеря.

Сирка знаеше какво изпитва баща й. Той много тъгуваше и всеки ден с болка мислеше за любимата си съпруга. Имаше обаче и още нещо. Хокан беше убеден, че след смъртта на дъщеря си жена му е изгубила и последните си сили и затова не е съумяла да се пребори с рака.

Ето защо наред с мъката възрастният мъж таеше в себе си и горчивина.

— Това бяха любимите цветя на Биргита — каза Хокан тихо и посочи розите. — Преди първата ми среща с майка ти отидох в цветарския магазин и съвсем случайно се спрях на една роза. Ако се бях появил с букет лалета, може би нямаше да ми даде шанс — усмихна се той тъжно.

Сирка също се усмихна. Тя притъпка още веднъж почвата около корена на розовия храст и се изправи.

— Не бих могла да си представя подобно нещо — поклати глава младата жена. — Мама винаги е казвала, че се е влюбила в теб от пръв поглед.

Сирка въздъхна.

— Така и аз си представям любовта — неповторима, еднозначна и завладяваща.

— И вечна — допълни Хокан. — В добро и зло. Искях само да я направя щастлива. Бях готов на всичко за нея. За разлика от Йонас, който донесе само беди на горката ти сестра — добави той горчиво.

— Стига, татко.

Сирка се сгуши в баща си. Тя знаеше колко често и с колко болка мисли той за сестра й. Да можеше да го утеши! За разлика от Хокан, Сирка не винеше зет си за тежката катастрофа, която беше отнела живота на сестра й. Все някога баща й трябваше да разбере, че Йонас не е виновен. Дори и след толкова време обаче Хокан продължаваше да се инати.

— Изминаха три години от смъртта на Лаура — каза меко Сирка. Баща й стисна зъби.

— Беше в разцвета на живота си — прошепна той на себе си.

Възрастният мъж се отдръпна от дъщеря си и си тръгна с наведена глава и празен поглед.

Сирка го гледаше потиснато. На баща й и така му беше достатъчно тежко; но от омразата, която таеше в себе си, нямаше да му стане по-леко.

---

[1] Смоланд — област в Южна Швеция. — Б.пр. ↑

[2] Област в Южна Швеция. — Б.пр. ↑

Йонас караше бавно по настлания с каменни павеа път. Викърби беше красиво градче със средиземноморска атмосфера. Наред с хранителните стоки и домашните потреби магазините около търговския площад предлагаха и сувенири за туристите, които идваха тук през лятото, в това число и стъклени украшения, произведени от „Петершон Глас“. Времето сякаш беше спряло и Йонас отново се зачуди колко много неща си спомня дъщеря му.

— Виж, това е малкото кафене, където пиехме гъсто какао.

Лили посочи едно уютно заведение.

— А зад него, на следващата пряка, се намира магазинът за вълнени платове, собственост на съученичката на мама.

— А на по-следващата пряка е моят хотел — добави Йонас.

Малко по-късно те стигнаха първата си цел — солидна бяла сграда с разкошни мушката по прозорците.

— Не разбирам защо искаш да спиш в хотел — нацупи се Лили.

— Лили, обясних ти вече. — Йонас започна да губи търпение. — Дядо ти не ме харесва особено, затова в никакъв случай не мога да отседна в неговия дом.

„Не ме харесва особено“ беше твърде меко казано. При последната им среща Хокан не си направи труда да скрие своята омраза към зет си.

— Разбираш ли, Лили? — попита Йонас.

Детето се нацупи.

— Не, смятам, че е глупаво. Та вие и двамата сте толкова мили.

Лили отново успя да накара баща си да се усмихне.

— Значи смяташ, че съм мил?

— Да — кимна детето.

— Първо ще си внесе багажа — каза Йонас.

Той се радваше, че има възможност да протака.

— Добре. — Лили не изглеждаше очарована. — Но след това веднага отиваме у дядо.

Баща й кимна примирено.

Голямата къща беше толкова внушителна, че приличаше на замък. През портата от ковано желязо, крепяща се на каменни колони, се стигаше до просторна площадка, покрита с чакъл. Върху голяма

кръгла леха, покрита с трева, растяха високи чимширени дървета с кълбовидни корони.

До къщата, боядисана в пясъчножълто, се стигаше по широка стълба, от двете страни на която се издигаха крилата на зданието.

Вляво от основната сграда имаше две допълнителни постройки. Едната приличаше на умален модел на голямата къща. Това беше царството на Биргита, която идваше тук, за да свири на цигулка и да изнася концерти със свои приятели музиканти.

Хокан не беше променил нищо тук, но след смъртта на жена му никой, освен него, нямаше право да влиза в тази къща.

„Главната сграда е твърде голяма за двама души“, мислеше си често Сирка, когато се прибираще у дома. Този ден тя се беше забавила малко. Баща ѝ вече седеше край масата в трапезарията. Белотата на стените и мебелите правеше помещението да изглежда още по-голямо, а широко отворените френски прозорци засилваха впечатлението за светлина и простор. Погледът се плъзгаше през добре поддържания парк чак до морския бряг.

Икономката Пиа тъкмо излизаше от трапезарията и двете със Сирка се срещнаха на вратата.

— Ето ме и мен. — Сирка се усмихна приветливо на възрастната жена. — Можете да донесете обяда.

Щом тя седна на масата до баща си, на умореното му лице се изписа усмивка. „Изглежда изтощен“, помисли си младата жена.

— В ателието ли беше? — попита Хокан.

Сирка поклати глава.

— Бях в туристическата агенция, за да си взема билета за Венеция. Ще пътувам след три седмици.

— След три седмици? — Хокан се сепна. — Колко бързо лети времето.

— Мога да отложa пътуването — предложи Сирка.

И без това не ѝ се щеше да оставя баща си сам. Все пак не ставаше дума за кратка екскурзия — младата художничка щеше да остане в Италия цяла година.

Сирка нямаше сили да признае на баща си, че далеч не се радва на тази командировка — не беше толкова въодушевена, колкото той си представяше. Искаше ѝ се да му каже, че предпочита да си остане у дома, но се боеше да не го разочарова. Все пак Хокан беше

организирал всичко съвместно със своя италиански приятел, собственика на фабриката, за която Сирка щеше да работи.

— Дума да не става — възрази баща ѝ категорично. — Всичко е планирано. Освен това ти вече си се настроила да заминеш, а и опитът, който ще събереш в Мурано, ще е полезен за фирмата.

Сирка се усмихна насила.

В този момент на вратата се позвъни и Хокан вдигна глава.

— Кой ли ще е това? Очакваме ли някого?

Сирка сви рамене и отиде да отвори. Тя се досещаше кой е и изведнъж се уплаши при мисълта, че след миг баща ѝ и Йонас щяха да се изправят един срещу друг. Когато написа писмото до Йонас и Лили, Сирка беше убедена, че идеята е добра, и се надяваше, че нещата ще се оправят в мига, в който двамата мъже отново си стиснат ръцете. Сутрешното избухване на Хокан на гробищата обаче подсказваше, че моментът за това не бе дошъл. Мисълта, че двамата може никога да не се сдобрят, натъжаваше Сирка. А ако се помиряха, това щеше да се отрази добре и на баща ѝ. Така той нямаше да е съвсем сам, когато тя замине за Венеция.

Щом отвори вратата, младата жена видя Йонас и Лили да стоят до колата. Предната врата беше широко отворена. Двамата си говореха.

— Ако има нещо, може да ми се обадиш по мобилния — обясняваше Йонас.

— Какво? — Лили стоеше възмутена с ръце на хълбоците. — Не искаш дори да влезеш? Не може така. Трябва поне да поздравиш дядо.

Сирка наблюдаваше бащата и дъщерята мълчаливо, без те да я забележат. Тя разбираше възмущението на племенницата си — Лили явно не знаеше нищо за случилото се между Йонас и Хокан. През изминалите три години тя беше пораснала. Все още си беше дете, но бе на път да се превърне в млада жена. Дългите ѝ руси коси падаха свободно върху тесните ѝ рамене. Носеше къса червена пола и яке.

А Сирка си я спомняше като малко момиченце в дънки, с коси, сплетени на плитки.

Йонас също се беше променил. Изглеждаше съзрял. Около очите му се бяха образували малки бръчици, но все още беше привлекателен — висок, с тъмни, леко прошарени коси.

Сирка се приближи към тях.

— Лили, Йонас, здравейте! Радвам се, че дойдохте.

Йонас я погледна изненадано, после я измери с очи.

Сирка съзнаваше, че и тя се е променила през последните години. Когато с Йонас се видяха за последно, Сирка беше невзрачно девойче, което с времето се беше превърнало в красива млада жена. Учудването на зет ѝ я забавляваше.

— Ама ти... — Йонас млъкна.

— ... си пораснала. Това ли искаше да кажеш? — засмя се Сирка.
— А ти? — обърна се тя към племенницата си — Помниш ли ме?

— Разбира се. — Лили се хвърли на врата ѝ и дистанцията помежду им мигом се стопи.

Лили се сгуши в младата жена, после вдигна глава и промълви:

— Та ти си единствената ми леля.

Сирка притисна силно детето до себе си. Толкова се радваше, че вижда Лили и Йонас. Освен баща си и тях тя нямаше други роднини.

— Къде е дядо? — попита Лили.

— В трапезарията — отвърна Сирка. — Елате, той ще се радва да ви види.

Сирка сама усети колко неубедително прозвучаха думите ѝ. Йонас я погледна недоверчиво.

— Не знам — колебаеше се той. — По-добре да тръгвам.

— Моля те, татко — настоя Лили.

— Разбира се, че трябва да влезеш — окуражи го Сирка.

Тя силно се надяваше, че в присъствието на внучката си Хокан ще съдържа емоциите си.

— Ти си член на това семейство — добави тя твърдо.

Йонас поклати глава.

— Не съм сигурен, че всички са на това мнение.

Сирка хвана Лили за ръка и тръгна към отворената врата. Лили пък протегна ръка към баща си. Сирка забеляза, че зет ѝ ги последва с нежелание, но не можеше да му се сърди за това.

Щом Сирка и Лили влязоха в трапезарията, Хокан тъкмо седеше пред димяща чиния супа. Йонас изостана от групата.

— Виж кой е дошъл — каза Сирка весело.

Хокан вдигна глава. Като позна внучката си, лицето му грейна, той стана и разпери ръце.

— Лили, детето ми! Колко се радвам да те видя!

— Дядо!

Лили изтича към Хокан и му се хвърли на врата.

Сирка ги гледаше развълнувана. Тя отдавна не беше виждала баща си толкова щастлив. Очите му блестяха, той притискаше внучката си до себе си и едва сдържаше сълзите си. Изведнъж обаче радостта му се стопи. Хокан пусна детето и впери поглед в Йонас, който беше застанал до Сирка.

Йонас се усмихна несигурно.

— Здравей, Хокан.

Сирка гледаше тревожно ту баща си, ту зет си. Не можеше да си представи какво изпитват двамата мъже в този момент. Все пак Йонас беше направил първата крачка, макар това очевидно да му струваше усилия. Сега всичко зависеше от Хокан.

Възрастният мъж пусна Лили и направи крачка назад. Лицето му и цялото му поведение излъчваха студенина и огорчение.

— Извинете ме. — С тези думи той излезе през отворената врата на терасата.

Сирка видя безпомощния поглед, който Йонас й хвърли. Самата тя също се чувстваше безпомощна, разочарована и малко ядосана. Дори не можеше да определи на кого е ядосана — на баща си, който все пак реагира според очакванията й, или по-скоро на самата себе си. Сирка постави длан върху ръката на Йонас.

— Дай му малко време.

Тя се чувстваше отговорна за случилото се и се усмихна виновно на зет си и на племенницата си, след което последва баща си.

— Веднага се връщам — каза и излезе на терасата.

Лили и Йонас останаха сами в трапезарията.

„Знаех си“, помисли си Йонас, като гледаше съчувствено лицето на дъщеря си. Той на драго сърце би й спестил тази сцена, но същевременно се радваше, че нещата бяха спрели дотук. Лили знаеше само, че баща й и дядо й са се спречкали, без да е наясно с причините за скарването. Тя не знаеше за обвиненията, които Хокан отправяше към Йонас, и щеше да е най-добре никога да не разбира. В същото време обаче на Йонас не му беше лесно да й обясни грубото държание на Хокан.

— На дядо ти му дойде в повече — каза той с успокоителен тон и притисна детето до себе си.

Йонас не можеше да си представи как се чувства Лили. Самият той беше много наранен от поведението на тъста си. Не очакваше Хокан да го посрещне с отворени обятия, но реакцията му го потресе. Йонас съжали, че изобщо беше дошъл, и реши да си спести понататъшни срещи с бащата на съпругата си.

— Връщам се в хотела.

Този път Лили не се опита да го убеждава да остане. Тя все още изглеждаше потресена.

Йонас хвана дъщеря си за раменете и я погледна в очите.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш тук? — попита той.

Лили кимна. Йонас не възрази. Каквото и да се случваше между него и Хокан, той нямаше да откъсва Лили от семейството на майка ѝ.

Прегърна дъщеря си за довиждане. Тежеше му да я остави тук сама.

— По-късно ще ти се обадя — обеща той.

Сирка отиде при Хокан, който стоеше на брега, загледан във водата, и дори не се обърна, когато дъщеря му се приближи.

Младата жена застана зад баща си.

— Съжалявам, татко. Искях да направя една приятна изненада.

— Не желая да стъпва в дома ми — извика Хокан разпалено.

— Татко, той е твой зет. — Сирка потисна обзелото я безпокойство и запази самообладание.

— Това съвсем не означава, че трябва да го допускам в къщата си!

Сирка се доближи до баща си. Тя му съчувстваше, но в същото време се ядосваше на неговата непримиримост. Сега обаче, когато Йонас въпреки всичко беше дошъл, младата жена бе решила да не оставя нещата така. Тя започна предпазливо:

— Това е минало. Толкова неща са се случили междуременно.

— Да — отвърна Хокан глухо. — Много неща се случиха. Лаура е мъртва, а ние вече нямаме нищо общо с този човек.

— Напротив, имаме — възрази Сирка разпалено. — Все пак той е бащата на единствената ти внучка. Или и с нея не искаш да имаш

нищо общо?

После добави по-спокойно:

— Така и не можах да проумея защо обвиняваш Йонас.

Най-сетне Хокан се обърна към дъщеря си. Очите му горяха.

— Не говори глупости — срязва той дъщеря си, а после отново заговори тихо. — Разбира се, че нямам нищо против Лили, напротив. Много ми беше мъчно, когато баща ѝ я взе със себе си в Америка. Тя е чудесно момиче...

Хокан се усмихна тъжно.

— Тя е единственото, което ни остана от Лаура.

С тежки стъпки възрастният мъж се отправи към къщата.

Сирка се загледа след него. Тя искрено му съчувстваше и не можеше да му се сърди дълго. Беше изгубила сестра си, а след това и майка си. Смъртта на Лаура я потресе, а когато и майка ѝ си отиде, Сирка сякаш загуби почва под краката си. Като че ли времето беше спряло и раната, която носеше дълбоко в себе си, никога нямаше да зарасне. Времето обаче тече, а животът продължава. Ето че Сирка започва отново да крои планове и да се радва на света около себе си. Баща ѝ обаче, поне така ѝ се струваше, все повече се затваряше в спомените си. Сякаш за него бъдещето не съществуваше.

Сирка бавно последва Хокан — тя искаше да предотврати всякакви по-нататъшни скандали между него и зет си.

Когато се върнаха в къщата, Йонас си беше тръгнал. Сирка съжаляваше — тя с удоволствие би си поговорила по-дълго на спокойствие с него. В същото време обаче, имайки предвид бурната реакция на баща си, изпита облекчение. Лили все още стоеше в трапезарията. Тя погледна дядо си смутено; изглеждаше несигурна и доста объркана.

Хокан го усети. Като че ли дори изпитваше угризения на съвестта. Каквото и да се беше случило между него и зет му, Лили нямаше никаква вина. Хокан отвори уста, но не знаеше какво да каже. Без да обели дума, той излезе от стаята и след малко се върна с някаква продълговата кутия в ръце. Отвори кутията, извади отвътре една прекрасна гривна и я сложи на китката на Лили. Тя все още беше широка за тънката ръка на детето, но Лили я хареса.

— Великолепна е.

— Баба ти възнамеряваше да ти я подари за осемнайсетия рожден ден — обясни Хокан. — Беше я наследила от своята баба.

Лили преглътна.

— Да можех да я зърна още веднъж — прошепна тя.

Хокан прегърна внучката си.

— Тя често говореше за теб. Много те обичаше.

— Аз също много я обичах.

Лили вдигна очи и се вгледа изпитателно в лицето на дядо си.

— А ти как си? — попита го тя сериозно.

Сирка наблюдаваше сцената от страни. Личеше, че баща ѝ се радва много от срещата с Лили. Двамата се разбираха отлично, виждаше се, че са близки.

— Добре съм — отвърна Хокан спокойно. — Животът си върви.

Той обгърна раменете на внучката си с ръка и я поведе към масата с изстиналия вече обяд. Попита Лили дали да нареди да стоплят обяда, за да хапнат тримата заедно, но Лили поклати глава — тя не беше гладна и помоли само за чаша портокалов сок.

Хокан и Сирка също нямаха апетит. Срещата ги беше развълнувала. Хокан сложи внучката си да седне начело на масата и се настани от лявата ѝ страна. Пиа разчисти масата и донесе кафе за възрастните и чаша сок за детето.

Хокан започна да се интересува как са изминали за Лили последните няколко години.

— С татко си прекарахме добре в Чикаго. — Момичето не можеше да сдържи ентусиазма си.

Сирка погледна баща си. Пред детето той се владееше. Не направи нито една пренебрежителна забележка и дори не се намръщи.

— Татко нае една дървена къща на брега на езерото — продължи Лили. — Толкова приличаше на къщите тук, че веднага се почувствахме като у дома си.

Сирка тихо излезе от стаята. Баща ѝ и племенницата ѝ имаха да си разказват много неща, а тя трябваше да се върне в стъklarницата. Преди това обаче искаше още веднъж да се види с Йонас. Измъчваха я угризения, задето го беше накарала да се срещне с тъста си.

Щом Сирка спря с велосипеда си пред хотела, Йонас тъкмо пресичаше улицата. Младата жена скочи от колелото и го извика по име.

Йонас спря и се обърна.

— Съжалявам са станалото — каза Сирка. — Трябваше да предположа, че няма да се получи.

— Не му е леко на баща ти — отвърна Йонас без сянка от обида.

— Въпреки това исках да ти се извиня, защото аз те накарах да влезеш. Можех да предвидя реакцията му.

Йонас се усмихна.

— Ти не си виновна. Наясно съм, че от години не съм желан гост в тази къща.

— Аз също живея там и баща ми не може да казва кого да каня — възрази Сирка.

Йонас се засмя.

— Малката Сирка — закачи я той. — Когато те видях за първи път, ти беше една пъпчива, преждевременно израсла хлапачка.

— Една хлапачка, която изобщо не харесваше гаджето на сестра си.

Сега и Сирка се засмя.

— Да — кимна Йонас, — и ми го показва доста ясно.

Сирка въздъхна дълбоко.

— Още тогава не ти е било леко с нашето семейство.

Лицето на Йонас придоби сериозно изражение.

— Майка ти винаги е била много мила с мен — каза той.

Както винаги, когато станеше дума за майка й, Сирка се натъжи. Тя страдаше за жената, която я беше разбирала по-добре от всеки друг.

— Веднъж мама рече, че Лаура изобщо не те заслужава — чу се да казва.

— Какво? — Йонас не скри изненадата си.

Сирка кимна.

— Майка ми те хареса от самото начало, за разлика от мен. Все пак аз бях хлапе, не знаех нищо за живота, още по-малко за любовта. Надявам се да ми простиш.

— Отдавна съм ти простил. — Йонас се усмихна широко. — Навремето изобщо не ме интересуваше какво мислиш за мен. За мен важна беше сестра ти, нищо друго нямаше значение.

Откровеността му изненада Сирка и тя се зачуди сама на себе си. Йонас съвсем не беше досадникът, за когото тя го беше смятала. Преди не можеше да го понася, а сега се радваше на всяка секунда, прекарана с него.

— Може би трябва да започнем съвсем отначало — предложи тя.
— Какво ще кажеш?

Йонас сви рамене.

— С удоволствие.

Сирка протегна ръка.

— Аз съм Сирка Петершон, дизайнер от Викърби...

Йонас също протегна ръка и тъкмо щеше да поеме нейната, когато тя се дръпна.

— ... всъщност това вече не е валидно — призна тя. — След три седмици заминавам за Венеция и в продължение на една година ще работя в една стъklarница в Мурано.

— Йонас Нивел — представи се Йонас със същия закачлив тон.

Този път той протегна ръка, за да поздрави Сирка за професионалния ѝ успех.

— Честито.

Тя стисна ръката му и благодари.

— Ще бъде прекрасно — каза младата жена. — Венеция е фантастична. Бил ли си там?

— Още не. — Йонас поклати глава пренебрежително. — Венеция е малко кичозна за моя вкус.

— Кичозна ли? — Сирка възкликна и също поклати глава. — Венеция изобщо не е кичозна, напротив, страшно е романтична. Но вие, мъжете, разбира се, сте слепи за тези неща. Освен ако не сте се влюбили наскоро. Иначе просто не искате да си признаете, че също като нас обожавате романтиката.

Думите ѝ накараха Йонас да се усмихне.

— Много си осведомена по отношение на мъжете — пошегува се с нея той.

Сирка въздъхна дълбоко.

— Ще ми се да знаех повече — призна си тя честно.

Разбира се, беше се влюбвала. Като хлапе беше хлътнала до уши по учителя си по немски, но това не се броеше. Беше едно от онези детински увлечения, които Сирка, вече пораснала, не можеше да

разбере. На всичкото отгоре неотдавна беше срещнала въпросния учител — с оредели коси, огромно шкембе и дълбоки торбички под очите. В този момент тя сама се поздрави, задето момичешките ѝ мечти и желаниа не се бяха осъществили.

Като студентка имаше връзки, но нито една от тях не се задълбочи.

По-късно се влюби в Олоф, чието стопанство се намираше недалеч от вилата на родителите ѝ. Прекарваха си добре заедно, докато не осъзнаха, че чувствата им няма да траят вечно. Бяха сбъркали шеметното влюбване с истинска любов и се разделиха, преди връзката им да се е изхабила напълно.

В този момент Сирка се запита какво ли е да се влюбиш истински и толкова да обичаш един човек, че нищо друго да няма значение.

Изведнъж тя осъзна, че Йонас все още я гледа усмихнато. Зарадва се, че зет ѝ не може да прочете мислите ѝ, и все пак се почувства като хваната на местопрестъплението. Усети как се изчервява и нервно погледна ръчния си часовник.

— Трябва да тръгвам. Довиждане.

Младата жена се метна на колелото и тръгна.

— Довиждане — разнесе се зад нея гласът на Йонас.

Сирка се обърна, видя, че Йонас все още гледа към нея, и залитна.

После впери поглед в пътя и се намръщи.

„Какво ми става“, запита се тя, но не намери отговор на въпроса си.

Почти всеки ден Хокан оставаше до късно в офиса си. Това беше основната причина Берит също да закъснява вечер. А и какво да прави съвсем сама в онзи дом, който така я потискаше?

Всъщност това беше само къща, но не и дом. След тъжния край на брака ѝ с Магнус трябваше да се установи някъде. Тогава ѝ помогна брат ѝ Олоф, но именно Хокан придаде нов смисъл на живота ѝ.

Ето че и сега Берит седеше в офиса си. Наоколо беше тъмно, само нейният кабинет се осветяваше от настолната лампа. На бюрото бяха подредени напомнянията за плащания. Берит разгледа писмата

едно по едно. Ако Гунаршон не направеше обещаната поръчка, щеше да стане напечено.

Опита се да не мисли за това. Гунаршон се беше обадил по-рано през деня, за да обсъдят офертата, и беше дал да се разбере, че ще направи поръчката веднага щом бъдат извършени исканите промени. Още утре щяха да му изпратят новата оферта с коригираните условия.

„Всичко ще се оправи“, мислеше си Берит. Поне що се отнасяше до фирмата. За нея обаче имаше и други важни неща, освен предприятието.

След обедната почивка Хокан не се върна в офиса. Берит се разтревожи, но после разбра от Сирка, че внучката му е дошла на гости.

Берит тайно се бе надявала началникът ѝ да се появи по-късно. Сега обаче ѝ стана ясно, че напразно го чака. Той нямаше да дойде.

Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади снимката, която си бяха направили с Хокан по време на последното фирмено парти. На заден план се виждаха още неколцина колеги.

Берит обаче виждаше само Хокан, който стоеше до нея и я целуваше по бузата.

Именно тази целувка промени всичко между тях.

Берит прие факта, че след този случай Хокан започна да се държи дистанцирано — все пак тогава Биргита беше още жива. Малко след онова парти болестта ѝ се влоши и стана ясно, че краят ѝ приближава.

Берит никога не беше очаквала, нито желала смъртта на Биргита. Тя харесваше жената на Хокан, но след кончината ѝ се надяваше да заеме мястото ѝ. Знаеше, че Хокан споделя чувствата ѝ, беше го усетила много ясно на партито.

Разбира се, трябваше да мине време. Берит разбираше, че Хокан първо трябва да преодолее мъката по жена си, преди да признае чувствата си сам пред себе си. До момента помощничката му беше проявила голямо търпение и ако се налагаше, щеше да чака още. Двамата бяха родени един за друг и някой ден Хокан щеше да прозре истината.

Берит прокара леко показалеца си по снимката, после я върна в чекмеджето и реши, че е време да си ходи.

Утрешният ден щеше да я доближи с още една крачка до осъществяването на мечтите ѝ.

На път за работа Сирка мина през гробището. Искаше да полее още веднъж новопосадения розов храст, за да се хване по-добре.

Младата жена остави колелото си до водоема. На дървена рамка бяха окачени лейки, а над тях се виждаше табела, с която управата на гробищния парк приканваше посетителите да връщат лейките на мястото им след използване.

Сирка напълни една лейка с вода и отиде при гроба на майка си и на сестра си. Мислено тя отново преживяваше предишния ден.

Всъщност от няколко часа я занимаваше само това. Тя обаче мислеше не за стълкновението между баща ѝ и зет ѝ, а за последвалата среща с Йонас пред хотела.

За последно беше видяла Йонас на погребението на сестра си. Тогавя за първи път го възприе не като непоносим досадник, а като човек, имащ нужда от състрадание. След погребението се сещаше рядко за него, колкото да се запита как е и най-вече — как е Лили. До вчера той беше просто неин зет и баща на племенницата ѝ, но ето че сега образът му се допълваше с нещо ново, нещо, което Сирка не можеше да си обясни и което я смущаваше много.

Когато дойде до гроба, младата жена видя там точно мъжа, който беше завладял ума ѝ.

Той седеше пред надгробния паметник, но като видя Сирка, се надигна. Погледът му беше размътен. Може би и след толкова години не беше успял да преодолее мъката по Лаура.

Сирка остави лейката на земята.

— Здравей, как си? — попита тя тихо и го погали съчувствено по ръката.

Йонас сви рамене. Известно време стояха мълчаливо един до друг. Сирка не сваляше длан от ръката на Йонас.

После тя въздъхна и каза:

— След всичко, което се случи, е много мило от твоя страна да оставяш Лили при нас.

Йонас я погледна.

— Лили загуби майка си и баба си. Не мога да ѝ отнема и другите роднини само защото баща ти не ме харесва.

Сирка свали длан от ръката му и замислено се загледа в надгробния камък. Възхищаваше се на Йонас, който се държеше така благородно, въпреки че сигурно не му беше леко да понася отношението на тъста си.

— Лили ми разказа, че си получил място в стокхолмския клон на банката — смени темата тя.

— Най-късно в неделя трябва да се приберем — каза Йонас. — А и учебната година на Лили започва скоро.

Мисълта за отпътуването на Йонас ѝ беше неприятна и след като се поколеба за миг, тя предложи колебливо:

— Ако не искаш да стоиш по цял ден сам в хотела, можем да измислим нещо. Искам да кажа — заекна тя безпомощно, — ако ти е скучно без Лили.

— Да, защо не — отвърна Йонас равнодушно.

Гласът му издаваше такова безразличие, че Сирка се отказа да го кани, където и да било. Самият Йонас също не направи никакво предложение, което само потвърди усещането ѝ, че той всъщност не се интересува от нея.

Хокан разведе внучката си из стъкларското предприятие с голямо удоволствие. Лили беше изявила желание да разгледа и се интересуваше от всичко.

Най-много я очарова работата на стъкларите — детето не можеше да откъсне очи от работниците, които превръщаха безформената маса в красиви предмети.

До производственото хале се намираще складът. Тук всяко изделие преминаваше през качествен контрол.

— За това отговаря Ан-Брит — обясни Хокан, след което гордо представи внучката си на служителката.

В друго помещение се правеха гравюрите върху стъкло. Гравьорът така се беше задълбочил в работата си, че едва вдигна поглед.

— Той е истински художник — прошепна Хокан на Лили.

— А какво е това? — Лили посочи с пръст някакви странни предмети — блокчета, които бяха кухи отвътре.

— Това са дървени модели — обясни търпеливо Хокан. — В тях се формова стъклото.

— Страхотно. — Лили беше очарована. — И аз искам да стана стъklarка. Може ли някой ден да работя тук?

— Разбира се — отвърна Хокан.

„Ако «Петершон Глас» все още съществува“, мина му през ум. Хокан веднага пропъди тази мисъл. Той се радваше на интереса и ентузиазма на Лили. Отдавна не се беше чувствал толкова добре и не искаше да си разваля хубавия ден с мрачни мисли. Ето защо бодро кимна към внучката си.

— Първо обаче трябва да завършиш училище, нали?

Училището явно не беше любима тема на Лили и тя само измънка нещо с половин уста.

— Сега да отидем в офиса — каза Хокан. — Ингер сигурно вече ти е приготвила горещ шоколад.

Лили си беше пожелала горещ шоколад и дядо ѝ беше помолил секретарката си да го приготви, докато той развежда детето из предприятието.

Без да се замисля, момичето седна зад бюрото на дядо си. Миг по-късно се появи Ингер с чаша кафе, горещия шоколад и купичка прясна бита сметана. Хокан държеше да поглези внучката си и сложи голяма порция сметана върху димящия шоколад.

— Може ли още малко? — помоли детето. — Обожавам горещ шоколад със сметана.

Лили невероятно много приличаше на майка си. Външният вид, движенията и дори гласът ѝ бяха същите като тези на Лаура, когато беше дете. Сякаш някой беше върнал времето назад за момичето, но не и за самия Хокан. Той се радваше на внучката си, ала в същото време изпитваше дълбока тъга, че Лаура не е до него и че Биргита не ги очаква у дома. Времето беше отминало безвъзвратно и колкото и да искаше, той не можеше да поправи трагедиите, които сполетели семейството му.

Лили усети внезапната промяна у дядо си и го погледна стреснато.

— Какво има? Да не съм казала нещо не намясто?

Хокан се сепна. Той не биваше да позволява на спомените да развалят хубавите мигове, които споделяше с Лили.

— Не! — поклати глава, усмихна се и нежно погали внучката си по косата. — Всичко е наред, детето ми. Просто си спомних как, когато беше малка, майка ти често идваше тук след училище, за да пие горещ шоколад с мен. Ти изглеждаш точно като нея някога.

Лили го погледна въпросително.

— И мама ли искаше да стане стъкларка?

— О, не.

Хокан взе чашата си, заобиколи бюрото, седна срещу Лили, отпи глътка кафе и отново заговори.

— Майка ти нямаше нужното спокойствие. Не обичаше стъклото и казваше, че е прекалено крехко и чупливо.

— Ти ядосваше ли се? — попита Лили.

— Не. — Хокан поклати глава и се усмихна меко. — Майка ти искаше да опознае света, затова започна работа като журналист в туристическо издание. Беше винаги в движение, постоянно пробваше нови неща.

— Задържала се е само при татко и мен — заключи Лили.

Да, Лаура беше останала при този човек, който беше виновен за нещастията и смъртта ѝ. Хокан се постара да не дава воля на чувствата си и се зарадва, когато Берит влезе в офиса му с тънка папка в ръка.

— Здравей, Хокан, имаш ли минутка?

Хокан представи Берит на Лили.

— Това е Берит Хансон, моята дясна ръка. Без нея тази фирма не би съществувала.

После се обърна към Берит.

— Помниш ли Лили?

— Разбира се! — Берит се приближи и подаде ръка на момичето през масата. — Одрала си кожата на майка си.

Хокан наблюдаваше с гордост внучката си. Тя стана, за да поздрави Берит, и предложи да се поразходи още малко из предприятието, за да може дядо ѝ спокойно да разговаря с помощничката си. После добави с усмивка:

— И без това вече си изпих шоколада.

Хокан си помисли, че въпреки голямата прилика имаше нещо, което детето не беше наследило от майка си. Лаура беше малка

егоистка, която искаше целият свят да се върти около нея.

„Е, и какво от това?“, каза си той. Тя наистина заслужаваше само най-доброто. Беше умна, красива и обаятелна. Ако пожелаеше, можеше да върти всеки на пръста си. Беше много специална жена и Хокан не можеше да се примири с мисълта, че вече я няма. Той никога нямаше да прости на човека, който беше виновен това да се случи...

— Хокан. — Гласът на Берит достигна до него.

Мъжът учудено вдигна поглед. За миг беше забравил всичко наоколо. Трябваше му няколко секунди, за да се осъзнае и да насочи вниманието си към папката в ръцете на жената.

— Какво има? — попита той делово, след което стана, заобиколи бюрото и седна на мястото си.

Берит сложи папката пред него и я отвори.

— Не мога да покрия текущите разходи. Никога не сме били толкова зле.

Сърцето на Хокан се сви, но въпреки това той се усмихна.

— Всичко ще се оправи — успокои я.

Вярваше, че ако си повтаря постоянно тези думи, те ще се сбъднат.

— Щом Гунаршон направи поръчката, нещата ще си дойдат на мястото. В краен случай ще трябва да използваме резервите, но не мисля, че ще се стигне дотам. Важното е Сирка да поеме едно стабилно предприятие, след като се върне от Венеция.

Берит се усмихна.

— Да, може би имаш право. За наистина важните неща с теб винаги сме били на едно мнение.

— Твоето назначение е един от най-добрите ми ходове.

Берит се наведе към него и го погледна така, че Хокан се смути.

— Ти ми спаси живота — прошепна тя. — След развода бях съсипана и не знаех какво да правя с живота си. Ти беше моят спасител.

Хокан се усмихна нервно.

— Не преувеличавай. Ти си силна жена и щеше да се справиш и без мен.

Той добре си спомняше онези отминали времена. Берит беше омъжена за негов състудент, собственик на малка, но успешна хотелска верига. Именно Берит управляваше бизнеса, докато мъжът ѝ се

наслаждаваше на живота, играеше голф и караше ветроходната си яхта. Един ден той срещна някаква жена и без колебание изостави съпругата си заради нея; дори продаде хотелите и замина за Карибите с младата си приятелка.

Берит изгуби всичко — съпруга си, луксозната къща и работата, която осмисляше живота ѝ. Мъжът ѝ така уреди нещата си, че след развода на нея ѝ остана само обезщетението, с което си купи малка къща недалеч от стопанството на брат си.

Тогавашият помощник на Хокан тъкмо беше напуснал, за да търси нови предизвикателства, и макар че Берит разбираше повече от хотелиерство, отколкото от стъklarство, Хокан рискува и ѝ предложи работата.

Той никога не съжали за това решение. Берит беше сред най-всеотдайните му служители и много бързо навлезе в бизнеса. Хокан ѝ имаше пълно доверие и дори ѝ беше предоставил пълномощно и достъп до всички фирмени сметки.

— Може би щях да се справя. — Берит потърси погледа му. — Но тогава разбрах колко е хубаво да имаш приятели. Само трябва да се осмелиш да приемеш помощта им.

— Мисля, че приключихме. — Хокан стана и тръгна към вратата. — Извинявай, но имам още една среща — излъга той.

Берит се беше приближила до него твърде много, а поведението и погледите ѝ му бяха неприятни.

— Да, разбира се — отвърна припряно жената, но все пак не го остави на мира. — Това за помощта наистина го мисля. Много бих се радвала да ти помогна.

Тя бавно се приближи до Хокан и той видя в очите ѝ нещо, което никога преди не бе забелязвал. Само възпитанието и уважението към извънредно надеждната и лоялна служителка го възпря да я прекъсне грубо.

Берит застана съвсем близо до него.

— След онази вечер разбрах, че между нас има нещо. Ти също го усети. Беше ни толкова добре заедно, държахме се дистанцирано само заради жена ти. Тя вече беше болна и аз разбрах, че не искаш да я напуснеш.

Хокан поклати глава неразбиращо. Не проумяваше какво има предвид тя под „онази вечер“.

— Не знам за какво говориш.

— За нас, Хокан — каза Берит настоятелно. — Толкова дълго страняхме един от друг, но ето че нашето време дойде. Най-накрая можем...

— Съжалявам, но представите ти са напълно погрешни!

Този път в думите му нямаше и следа от учтивост. Той беше като ударен от гръм и изведнъж видя асистентката си със съвсем други очи. Никога не си беше давал сметка за чувствата ѝ. Услужливостта ѝ понякога му идваше в повече, но той винаги я бе приемал като израз на благодарност.

— Много те ценя като служител — тонът му беше недвусмислен, — но никога не съм изпитвал, нито ще изпитвам нещо повече към теб.

Берит очевидно не искаше да приеме истината.

— Но ти имаш чувства към мен — промълви тя. — Не се разкриваше само заради Биргита. Хокан, през всичките тези години чаках само теб.

Мъжът поклати глава ужасен.

— Не е трябвало да правиш това — каза той хладно.

— Но онази вечер на фирменото парти... — Очите на Берит се напълниха със сълзи. — Ние танцувахме заедно и ти ме целуна.

Едва тогава Хокан си спомни. Да, веднъж я беше целунал приятелски по бузата, без да влага нищо особено в тази целувка. Прекарвах си весело, той си беше пийнал. И през ум не му беше минало, че Берит може да си направи погрешни изводи.

— Берит, преди смъртта на Биргита всяка година организирахме фирмено парти и винаги си прекарвахме много добре заедно. Това е само едно голямо недоразумение — обясни Хокан възможно най-спокойно.

Берит го гледаше толкова неразбиращо, че той не знаеше какво да прави.

— Хайде да забравим всичко — предложи той безпомощно — и да продължим да работим както досега.

С тези думи се обърна и побърза да напусне офиса си. На излизане чу Берит да казва „Да, само че...“, но не ѝ обърна внимание. Едва на двора спря и си пое дълбоко дъх. Беше ужасен от случилото се и нямаше представа как да се държи занапред с асистентката си. И тъй като не искаше да я среща отново, Хокан се обади по мобилния на

секретарката си Ингер и я помоли да изпрати Лили навън, за да се приберат у дома.

Берит беше вперила поглед в него.

— Но ти ме целуна — промълви тя.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Ти ме целуна!

Хокан не спря, дори не се обърна. Сякаш се опитваше да избяга от нея по най-бързия начин.

— Но ти ме обичаш!

Берит не разбираше какво става. Та той я обичаше! Колко дълго беше чакала и си беше повтаряла, че е нужно време, за да може Хокан да признае чувствата си към нея.

И сега това! Онази целувка на фирменото парти значеше толкова много. Тя не си беше измислила нищо! Но щом е така, защо сега Хокан я отблъскваше?

Изведнъж ѝ причерня. Хокан я беше измамил! Беше я накарал да повярва, че един ден, когато се освободи от призраците на миналото, двамата ще изградят общото си бъдеще. Ето каква била работата! Той си беше играл с нея, а тя го бе обичала толкова много!

Обзе я разочарование. Всички надежди и желания, които осмисляха живота ѝ през последните години, рухнаха. Берит усети как у нея се надига ярост и любовта, която беше изпитвала допреди миг, се превърна в желание за мъст и пареща омраза.

Сирка с право смяташе, че Йонас ще скучае без Лили. Той седеше на терасата с вестник в ръка, пиеше третото си кафе и жадуваше да се махне оттук. Защо резервира стая за цяла седмица? Мислеше си за плановете, които си бяха правили с Лили, преди да получат писмото на Сирка. Нямаше да могат да ги осъществят, защото Йонас не искаше да откъсва детето от семейството на майка му, но в същото време не биваше да стъпва в дома на роднините си, за да избегне срещата с тъста си. Ама че заплетена ситуация!

Йонас се зарадва, когато телефонът му звънна. От другата страна Лили се похвали, че се обажда от предприятието на дядо си.

— Как си? — попита Йонас, надявайки се тайно дъщеря му да изяви желание да се прибере в Стокхолм.

— Добре — отвърна Лили. — Във фабриката е много интересно, а и дядо ми обясни много неща.

Йонас не искаше да чуе точно това, но все пак каза вяло:

— Хубаво.

Лили го изненада с новината, че вече не иска да става цигуларка, а стъklarка.

— Боже мой! — промълви Йонас.

Явно посещението при дядо й беше впечатлило Лили. Тя запази мълчание на другия край на линията.

Йонас се засмя насила.

— Не е нужно да решаваш още отсега, нали?

— Татко — започна внезапно момичето с половин уста, — може ли да остана и тази вечер при дядо? Пригответе са ми стаята на мама. Много е хубава.

Лили замълча, после добави тихо:

— Мисля, че дядо страда много повече, отколкото изглежда отстрани.

Изведнъж Йонас се засрами от себе си. Макар в момента да скучаеше и да му беше мъчно за дъщеря му, скоро отново щяха да бъдат заедно. Щяха да се върнат в Стокхолм и да подредят живота си.

След три седмици Сирка щеше да замине за Венеция, а Хокан щеше да остане във Викърби — един самотен възрастен мъж, огорчен от живота.

Въпреки всичко преживяно Йонас внезапно изпита съчувствие към тъста си.

— Остани колкото искаш — каза той. — В неделя обаче трябва да се приберем в Стокхолм.

— Да, знам — отвърна Лили. — Трябва да затварям. Ингер казва, че дядо ме чака в колата.

Лили изпрати на баща си въздушна целувка и обеща да се обади пак.

— Приятно изкарване. — С тези думи Йонас приключи разговора.

Известно време той се взираше замислено пред себе си. Не можеше да прекара времето до неделя в пиене на кафе и четене на вестници в градината на хотела. Все щеше да измисли нещо по-интересно.

Сгъна решително вестника и се върна в хотела. Щом не можеше да е с Лили, щеше да се разходи сам из околностите, но не с колата — хотелът даваше велосипеди под наем на гостите.

Йонас се унесе в спомени. За щастие опасенията, че във Викърби ще се отворят стари рани, се оказаха напразни. Това място той свързваше с щастливото време, прекарано с Лаура. По онова време двамата бяха много влюбени и убедени, че обичта им ще трае цял живот.

Болката и гневът дойдоха много по-късно.

Йонас караше по тесния път край водата. Въздухът беше мек и мъжът усети солта на Балтийско море по устните си. От двете страни на пътя се редяха брези. Светлозелените листа шумоляха, полюшвани от лекия вятър. Слънчевите лъчи, които се процеждаха през короните, рисуваха изящни, постоянноменящи се плетеници от светлина и сянка върху пътя.

От време на време Йонас минаваше покрай някой навес с лодки край водата.

Всичко му беше толкова познато, сякаш си беше тръгнал вчера, и все пак пейзажът го връщаше в отминали времена. Йонас виждаше себе си — как се разхожда по брега ръка за ръка с Лаура. Двамата разговаряха, спореха, а после се целуваха.

Той веднага позна навеса на семейство Петершон, макар че постройката беше преобядисана и украсена със сандъчета с цъфтящо мушкато.

Малката сграда беше толкова близо до морето, че верандата сякаш плуваше по водата.

Йонас остави колелото си и се изкачи по стълбите към входа. Натисна бравата. Бараката беше заключена.

Седна на стълбите и се загледа във водата. В мислите си той се върна назад в годините...

Сирка се мъчеше с проекта от няколко часа. Творението изглеждаше добре, но само толкова. Липсваше искрата, решаващият детайл.

Нямаше смисъл. Може би срещата с Йонас и Лили я разсейваше и тя не можеше да събере мислите си.

Половин час по-късно се предаде. Трябваше да освободи съзнанието си, а за това най-добре щеше да ѝ помогне чистият въздух. Тя излезе от сградата, прекоси двора и тръгна към брега по тясната пътека, която се извиваше между високите смърчове. Още преди да е достигнала последния завой и да е зърнала водата, Сирка чу пляска на вълните.

Младата жена спря за малко, пое дълбоко дъх, издиша и усети как я обзема дълбоко вътрешно спокойствие. После тръгна надясно по брега. Недалеч се намираше навесът с лодките, който тя беше превърнала в свое ателие. Често ходеше там, когато не успяваше да се съсредоточи в предприятието. Може би и този път щеше да намери нужното спокойствие.

Още отдалеч Сирка видя Йонас, който седеше на стълбите пред сградата. Тя спря и в продължение на няколко секунди го наблюдаваше, без той да я забележи, после тръгна бавно и отново спря недалеч от стълбите.

— Здравей, Йонас.

Унесен в мислите си, Йонас я забележа едва сега. Той вдигна поглед, усмихна се и каза шеговито:

— Здравей. Няма отърване от теб.

— Какво правиш тук? — попита Сирка.

Йонас се изправи.

— В това хубаво време не ми се седеше в хотелската стая. Колкото и да е хубава, терасата на хотела в един момент ми доскуча,

затова наех колело и дойдох тук.

— При моята колибка — усмихна се Сирка. — Какво съвпадение. Бил ли си тук с Лаура?

— Да. — Йонас се усмихна широко. — Бяхме при вашите. Лаура се скара жестоко с баща ти и му каза, че повече няма да стъпи в дома му.

Сирка въздъхна.

— Сигурно пак са се карали за глупости.

Йонас кимна.

— Пренощувахме тук и на следващия ден се върнахме в Стокхолм. Лаура побесняваше, когато нещата не ставаха така, както на нея ѝ се искаше.

Да, Лаура си беше такава от дете и в крайна сметка винаги получаваше това, което желаше. Въпреки това Сирка я обичаше и дори ѝ се възхищаваше, задето постигаше целите си.

На Хокан не му беше харесало, че Лаура възнамерява да заживее в Стокхолм с Йонас. Той се надяваше, че първородната му дъщеря ще поеме семейния бизнес. И тогава, и сега Сирка се радваше, че не ѝ се бе налагало да става свидетел на разприте им.

— По онова време бях в интернат — каза тя.

После отиде до вратата, изправи се на пръсти, опипа горния праг и като намери ключа, отключи вратата и я отвори широко.

— Заповядай в моята светая светих — покани тя Йонас.

Той се качи по стълбите и се огледа изненадан. Хокан беше подарил постройката на дъщеря си, защото вече не я ползваше, а тя много я харесваше. Младата жена беше боядисала вътрешността ѝ в бяло и я беше обзавела с малко, но удобни мебели. Бюрото бе под прозореца, от който се откриваше фантастична гледка към морето, а върху него бяха разхвърляни скици.

Сирка отвори вратата към терасата, за да проветри стаята, след което влезе в малката кухничка, за да направи кафе.

— Често ли идваш да работиш тук? — попита Йонас.

— Когато в офиса ми секне вдъхновението — провикна се Сирка от кухнята. — Тук мога да работя на спокойствие. Чувам само шума на вълните, чуруликането на птичките и от време на време — рева на някой влюбен лос.

Сирка подаде глава през вратата.

— Всичко това сигурно ти се струва доста провинциално.

Йонас свъси замислено вежди и вдигна рамене.

— Прекарал съм целия си живот в града, но това не е съзнателно решение. Роден съм в Стокхолм, учих там и пак там започнах работа. Просто така се получи. А после се запознах с Лаура, която на всяка цена искаше да напусне провинцията.

Кафемашината се изключи сама. Сирка извади две чаши от шкафа, напълни ги, сложи ги върху поднос, подреди до тях захарница и каничка с мляко и се върна при Йонас.

— Знам — кимна тя. — Лаура винаги е казвала, че се задушаваше във Викърби. С мен е точно обратното — досега не съм открила друго място, където да дишам така свободно. Мисля, че Лаура се чувстваше потисната заради татко. Тя нито искаше, нито можеше да отговори на очакванията му.

Сирка излезе на верандата, където имаше неголяма маса, а до нея — пейка. Тя остави подноса на масата, а когато Йонас седна, му подаде едната чаша. После седна до него и се загледа замислено във водата. Изведнъж я обзе тъга и младата жена се почувства потисната.

— Всичко тук ще ми липсва — каза тихо тя. — Венеция е прекрасна, а и работата в Мурано сигурно ще ме обогати много, но досега никъде не съм се чувствала толкова добре, както тук.

Йонас я погледна отстрани и се усмихна леко. Дали само така му се струваше, или наистина я гледаше с други очи?

— Завиждам ти — каза той. — Знаеш къде ти е мястото. Не е за вярване, че си сестра на Лаура. Тя беше толкова неспокойна, винаги в търсене на нещо ново.

— Тя намери мястото си при теб и Лили — отвърна Сирка.

При тези думи лицето на Йонас помръкна, той впери поглед във водата и макар да не се помръдна, на Сирка ѝ се стори, че се отдалечи от нея. Това беше само едно усещане, някакво глухо предчувствие, което се породило у нея.

— Вие бяхте щастливи заедно, нали? — попита тя.

Сякаш в търсене на правилните думи, Йонас отвори уста, после пак я затвори и накрая отговори:

— Може би беше разбрала, че животът отново е толкова хубав, както някога.

Сирка не разбра какво иска да каже зет ѝ, а и не се осмели да го пита нищо повече.

Йонас стана, отдалечи се на няколко крачки и вкопчи ръце в оградата на верандата. Изглеждаше безпомощен и безкрайно тъжен, но в същото време цялото му държание излъчваше непреодолима дистанция.

Сирка го остави на мира и малко по-късно той вече не изглеждаше така напрегнат; дори се усмихна, когато се върна при масата. Щом седна на пейката, ръцете им се докоснаха за миг. За Йонас това беше просто случаен допир, но Сирка изпита нещо, което я обърка.

Йонас не я остави да мисли по въпроса. Той започна да ѝ разказва за Чикаго, за това как са живели там и какво са видели. Докато пиеха кафето си, той повече не спомена Лаура.

По-късно двамата заедно измиха чашите в кухнята. Беше им толкова хубаво и уютно, сякаш винаги са живели така.

„Да не повярваш, че вчера се видяхме за първи път от години“, помисли си Сирка. Още по-малко ѝ се вярваше, че някога е смятала този човек за досаден.

За Хокан денят беше много напрегнат. Сцената с Берит не му даваше мира. Ето защо той се радваше, че внучката му е край него и го разсейва с веселото си бърбене. Неприятно му беше само, че детето говори толкова много за баща си. Хокан не искаше да слуша за този човек, на чиято съвест тежеше животът на дъщеря му.

Пристигнаха във вилата, където ги посрещна икономката. Хокан я помоли веднага да поднесе вечерята.

Лили погледна дядо си с грейнали очи.

— Може ли да се обадя на татко и да го поканя на вечеря?

Хокан си пое дълбоко дъх, за да запази спокойствие. После каза:

— Мисля, че той няма да иска.

— А според мен ще дойде — възрази Лили безгрижно. — Сигурно иска да ме види.

— Аз обаче не искам да го виждам — отвърна Хокан студено.

Лили го погледна смаяно.

— Но защо? Какво ти е направил?

Хокан сбърчи чело и навъси вежди.

— Щом казвам, че не искам да го виждам, това трябва да ти е достатъчно!

Лили отстъпи една крачка назад. Уплашеният ѝ поглед едновременно успокои и засрами Хокан.

— Моля те, иди да си измиеш ръцете — добави той дружелюбно.

— Но...

— Направи ми тази услуга, моля те.

Макар да беше обзет от възмущение, Хокан се усмихна на внучката си. Тя не беше дъщеря само на Йонас, но и на Лаура.

— Съжалявам — извини се Лили. — Не исках да те дразня. Мога да се видя с татко след вечеря в хотела, а ти ще го поканиш, когато вече не си му сърдит.

Хокан не можеше да ѝ отговори, че ще мрази Йонас до края на живота си. Лили обичаше баща си и Хокан беше наясно, че ако се обяви открито против Йонас, ще изгуби и детето. Ето защо той отмина думите на внучката си с мълчание, а тя за негова радост изпълни молбата му и се качи да си измие ръцете.

Бутайки колелото до себе си, Йонас изпрати Сирка до разклона, от който се стигаше до вилата на семейство Петершон.

— Тук е много хубаво — отбеляза Йонас. — Имам усещането, че виждам всичко това за първи път.

Сирка се усмихна.

— Бил си на толкова много места по света, че сега не можеш да се нарадваш на красотата на родната природа.

На разклона спряха. Йонас погледна Сирка така, както никога преди, и тя отново изпита онова чувство, което я беше обзело и когато седяха на пейката и ръцете им се докоснаха.

— Може би просто е трябвало някой да ми отвори очите — каза Йонас.

Сирка не знаеше какво да отговори. Тя се усмихна несигурно и с безпомощен жест посочи пътя, водещ към вилата.

— Ще ми се да те поканя на вечеря.

Йонас поклати глава.

— Идеята не е добра. Целуни Лили от мен.

Сирка обеща. Дватама продължаваха да стоят и да се гледат в очите. Изведнъж Сирка спонтанно прегърна зет си и каза:

— Хубаво е, че си тук.

После бързо се отдръпна. „Какви ги върша“, помисли си ужасена.

Йонас изглеждаше изненадан. Той се усмихна, наведе се към Сирка и нежно я целуна по бузата. Когато дръпна главата си, изглеждаше толкова объркан, колкото и тя. Въпреки това й каза тихо:

— И аз се радвам.

После й махна, качи се на колелото и тръгна по своя път.

Сирка гледа след Йонас, докато той изчезна от погледа й, и се опита да си обясни станалото. Това, което се случваше с нея, беше едновременно хубаво и плашещо.

Тя тръгна към вилата, но после размисли. Още не искаше да се прибира. Не можеше да вечеря с баща си и с Лили така, сякаш нищо не се е случило.

Но какво се беше случило всъщност? Случайно беше срещнала зет си, бе изпила чаша кафе с него и изведнъж нищо вече не беше същото.

Пътят минаваше покрай стопанството на Олоф. Сирка до такава степен беше потънала в мислите си, че забеляза брата на Берит едва когато застанаха лице в лице. Дватама се поздравиха с приятелска целувка.

— Изглеждаш добре — отбеляза Олоф.

— Благодаря, така се чувствам — отвърна Сирка и осъзна, че това наистина е вярно. Каквото и да беше изпитала при срещата с Йонас, то я караше да се чувства добре.

Дватама вървяха бавно рамо до рамо. Минаха покрай плевнята, пред която бе паркиран някакъв трактор.

— Сигурно нямаш търпение да отидеш в Мурано — предположи Олоф. — Кога заминаваш?

Приповдигнатото настроение на Сирка мигом се изпари. Тя напълно беше забравила за Мурано.

— След три седмици — отвърна младата жена неохотно.

Олоф вдигна вежди въпросително.

— Не звучиш много въодушевено. Не се ли радваш, че заминаваш?

— Радвам се, разбира се — отвърна Сирка и сама забеляза колко неискрено прозвучаха тези думи. Не можеше да се преструва, че е доволна, още по-малко пък сега.

— Но? — не я оставяше на мира Олоф.

„Познава ме прекалено добре“, помисли си Сирка. Преди време те вярвах, че ще могат да споделят живота си. Когато осъзнаха, че няма да се получи, двамата страдаха много. След това обаче преодоляха разочарованието и от някогашната любов се роди искрено приятелство.

— Не знам — каза Сирка колебливо. — Сега, когато мама я няма, татко за първи път ще остане сам. А и тук е толкова хубаво, че не искам да ходя никъде другаде.

Сирка премълча, че вече имаше и трета причина да не ѝ се пътува. Искаше ѝ се да опознае Йонас по-добре, да прекара повече време с него. Дори когато си повтаряше наум, че това е лудост, сърцето ѝ биеше като лудо само при мисълта за него.

Не ставаше дума само за предстоящото пътуване. Йонас беше неин зет. А на всичкото отгоре баща ѝ го мразеше.

Олоф прекъсна мислите ѝ.

— Странно — каза той. — Сестра ти нямаше търпение да се махне отгук, а ти искаш да останеш.

— Да — въздъхна Сирка. — Родена съм да живея в провинцията.

Тя приятелски потупа Олоф по рамото.

— Пак ще се видим.

След това сбогуване Сирка продължи сама по пътя си. Трябваше да обмисли толкова много неща.

Йонас също не се върна веднага в хотела. Той обикаляше безцелно местността с колелото си и се опитваше да си изясни случилото се. Внезапната близост с младата жена, която той до онзи ден беше възприемал като недодялана, нахална хлапачка, го беше развълнувала и той не знаеше как да постъпи.

Тревожеха го същите неща, които не даваха мира и на Сирка. Първо, тя беше сестра на покойната му съпруга, а пък и баща ѝ го мразеше.

Йонас вечеря в една малка гостилничка извън Викърби, след което се върна в хотела. Беше една от онези ясни летни вечери, когато се мръква късно.

Когато наближи хотела, Лили го пресрещна.

— Здравсти. Откъде идваш? — попита Йонас изненадано.

— От дома на дядо, разбира се — отговори Лили и го прегърна. — Пиа ме докара и ме остави тук. Има малко работа, след което ще дойде да ме вземе. Как мина денят ти?

— Направих една обиколка на околностите с велосипед — отвърна Йонас, но премълча случайната среща със Сирка.

Лили наклони глава настрани и попита:

— Липсва ли ти Стокхолм?

— Не — отговори Йонас, без да се замисля. — А на теб липсва ли ти? — попита я той на свой ред.

Лили отвори широко очи и решително поклати глава.

— Тук много ми харесва. Може да дойдем и през следващата ваканция.

На Йонас наистина не му липсваше Стокхолм, а и Викърби го привличаше така, както някога, когато идваше тук да се вижда с Лаура. Въпреки това обаче той не гореше от желание да прекара следващата си отпуска в хотелската стая. Освен това Сирка нямаше да е тук, а Йонас не можеше да си представи Викърби без нея.

Вместо да отговори на дъщеря си, той я попита дали е вечеряла.

На лицето на Лили се разля широка усмивка.

— Специално за мен Пиа направи спагети с доматиен сос, а за десерт имаше пудинг.

Момичето протегна ръката си, на която блестеше гривна.

— Виж какво получих от дядо. Баба искала да ми я подари за осемнайсетия рожден ден.

Йонас си помисли, че това би бил доста по-подходящ повод. Гривната беше хубава, но определено не беше подходяща за момиче на възрастта на Лили.

Когато обаче срещна изпълнения с очакване поглед на дъщеря си, той реши да си спести коментара. Лили беше щастлива и явно се радваше на подаръка, а Йонас в никакъв случай не желаше да помрачава радостта ѝ.

— Гривната е прекрасна — заключи той.

Навярно дъщеря му искаше да чуе точно тези думи. Изведнъж тя потъна в размисъл.

— Непременно трябва да направим нещо, та дядо отново да те хареса.

Йонас прегърна Лили.

— Идеята е добра, но се боя, че е обречена на неуспех.

Детето се сгуши в баща си и промърмори:

— Ще видим.

Берит никога не си беше тръгвала от работа толкова рано. Тя неспокойно се разхождаше напред-назад из къщи. Само за няколко минути всичките ѝ мечти бяха рухнали. Дълбоко в себе си Берит изпитваше безкрайна празнота, а сълзите бяха в очите ѝ. Когато брат ѝ се обади, тя се опита да се овладее, но без успех, а когато Олоф я попита как е, Берит избухна в плач. Няколко минути по-късно той вече бе при нея.

Берит беше направила кафе. Двамата седнаха на масата в трапезарията и жената разказа за случилото се между нея и началника ѝ, за това как бе разкрила чувствата си и как той я бе отблъснал. Безкрайно уморена и изтощена, Берит седеше приведена, с увиснали рамене, бъркаше кафето си и се взираше с празен поглед в чашата с вода, без да отпие и една глътка.

— Винаги съм казвал, че нямаш шанс с Хокан. Трябваше да престанеш да мислиш постоянно за него — каза Олоф.

Думите му, както и съчувствието в гласа му, подразниха Берит и тя отвърна рязко:

— Не мога да спра и ти го знаеш. Обичам този човек.

Олоф поклати глава неразбиращо.

— Много добре знаеш, че той винаги е обичал само жена си.

— Не я обичаше. — Берит натърти упорито на онова, което не беше спряла да си повтаря през всички тези години. — Остана до нея само защото беше болна.

— Но сега е мъртва. — Олоф се наведе напред и погледна сестра си сериозно. — Хокан каза ли, че иска да се съберете?

Без да отговори, Берит стана и отнесе мръсните съдове в кухнята. Олоф я последва.

— Каза ли, че иска да се съберете? — не я оставяше на мира той. — Каза ли подобно нещо, Берит?

Жената усети как отново я обземат отчаяние, омраза и невероятен гняв.

— Престани! — изкрещя тя изведнъж и с всички сила запрати една чаша в мивката. Стъклото се пръсна на безброй парченца.

Берит захлипа шумно.

— Не искам да говоря за Хокан — каза задавено тя, после се наведе и се подпря на чешмата.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ и капеха върху парчетата стъкло в мивката, но Берит не забелязваше това. Тя усещаше само болката, която сякаш я разкъсваше отвътре.

Олоф се доближи до нея.

— Сестричке... — каза той уплашено и непохватно я погали по гърба. — Всичко ще се оправи.

— Нищо няма да се оправи — проплака Берит. — Толкова дълго ми даваше надежди, а сега не иска и да знае за мен.

Олоф прегърна сестра си, обърна я към себе си и нежно я погали по бузата.

— Престани да си въобразяваш разни неща — помоли я той настойчиво. — Сама се съсипваш по този начин.

— Това не е като при вас със Сирка — продължи Берит едва чуто. — Вие никога не сте се обичали истински, затова ви беше толкова лесно да се разделите.

— Със Сирка останахме приятели — обясни Олоф съвсем спокойно. — Пожелавам ти и ти един ден да се сприятелиш с Хокан.

Берит притисна ръце към слепоочията си. Що за глупости дрънкаше брат ѝ?

— Не искам Хокан да ми става приятел — промълви тя. — Обичам го и не мога да се преструвам.

Олоф поклати глава безпомощно. Той отвори уста, за да каже нещо, но сестра му не искаше да го чуе. Искаше да остане сама с болката и го помоли да си върви.

Отначало Олоф се поколеба, но Берит каза, че е уморена и иска да си легне. Накрая той отстъпи.

Щом външната врата се хлопна, Берит изпита облекчение. Измъчвана от несподелената си любов, тя не спираше да снове из жилището. Беше безкрайно тъжна, но наред с тъгата у нея тлееха гняв и разочарование. Хокан я беше отблъснал и тя се чувстваше унижена по един непоносим начин.

„Ще си платиш за това!“, мина ѝ през ум. Мисълта ѝ я споходи внезапно, но се загнезди в съзнанието ѝ и започна да придобива все по-конкретни очертания, а Берит дори не се опита да ѝ се противопостави. Напротив, неочаквано за самата нея сладостта на отмъщението по някакъв начин ѝ носеше облекчение. Тя знаеше как може да причини на Хокан страдание, равно на това, което изпитваше

сега заради него. Щеше да разруши онова, заради което Хокан беше живял и което беше наследил от предците си — и знаеше много добре как да го направи.

Пиа ѝ беше донесла чиния със сандвичи и гарафа вино, но Сирка почти не докосна храната. Изведнъж ѝ беше хрумнала нова идея и младата художничка искаше да нахвърли скицата, преди да я е забравила.

Тя взе хартия и молив, седна на голямата маса и бутна настрана чинията със сандвичите. Няколко минути по-късно вече бе увлечена в работата, наблюдаваше скицата и разсеяно ядеше сандвич.

— Не е здравословно да се работи и да се яде едновременно — разнесе се зад гърба ѝ гласът на баща ѝ.

Хокан идваше от стаята на Лили, където беше стоял досега.

— Хрумна ми една идея и се боях да не я забравя. Хайде, татко, седни до мен. Аз ще ти донеса чаша.

Сирка отиде до старинния бюфет и отвори стъклената вратичка. Когато се върна до масата, попита:

— Лили заспа ли?

Хокан със смях разказа как е намерил Лили — дълбоко заспала на незагасена лампа и с разтворена книга до нея.

— Ще ми се завинаги да остане при нас — въздъхна той накрая.

— Станала е прекрасно момиче, нали?

Сирка харесваше Лили, направо беше очарована от нея.

— Умна е, освен това е невероятно будна и чувствителна за възрастта си. Йонас наистина се е проявил като добър баща.

Хокан свъси вежди.

— Детето прилича на майка си — изръмжа той.

— Спор няма. — Сирка се опита да не дава израз на раздражението си. Въпреки непримиримата си омраза баща ѝ трябваше да признае, че Йонас има големи заслуги за възпитанието на Лили.

— Ти също невинаги приемаше постъпките на Лаура — напомни му тя. — Често се карахте.

Хокан поклати глава.

— Това бяха обичайни разногласия, каквито има във всяко семейство — заяви той, — и те нямаха нищо общо с онова, което се разиграваше между Лаура и Йонас. Ако не беше свързала живота си с него, сестра ти още щеше да е сред нас. Мъжът ѝ я убеди да напуснат Викърби.

Сирка се запита откъде знае баща ѝ какво се е случило между дъщеря му и зет му. Да не би Лаура да му се е оплаквала?

От реакцията на зет си Сирка беше разбрала, че между Йонас и Лаура се е случило нещо. Дори да се бяха скарали обаче и дори бракът им да не беше толкова щастлив, колкото изглеждаше отстрани, Хокан нямаше право да стоварва цялата вина върху Йонас. Сирка обичаше сестра си, но в едно не се съмняваше: Лаура беше от онези дръзки жени, които мислят само за себе си.

— Стига, татко — примоли се Сирка. — Лаура беше журналист в туристическо издание. Имаше глава на раменете си и това би трябвало да ти е ясно. А и Йонас не е виновен за катастрофата. Лаура е била сама в колата, когато се е случило.

Хокан се ядоса.

— Мога да ти...

Той замълча и поклати леко глава, после се изправи с мъка. Когато заговори отново, гласът му звучеше съвсем спокойно.

— Извинявай, но съм уморен. Лека нощ.

— Лека нощ — отвърна Сирка тъжно.

Надеждите, че баща ѝ все някога ще отстъпи и ще подаде ръка на зет си, бяха попарени. Тя въртеше нещастно чашата между пръстите си. Скицата, върху която допреди малко беше работила с такова въодушевление, изведнъж вече не беше от значение.

Извънпяването на телефона я извади от мрачните мисли. Когато видя кой я търси, сърцето ѝ заби учестено.

— Здравей — чу гласа на Йонас от другата страна.

Той я попита дали би искала да излезе с него и да пийнат по нещо, или е твърде уморена.

— Не, не съм уморена — побърза да отговори Сирка.

Разбраха се да се срещнат на пазара. Сирка вече се радваше, че баща ѝ се е качил в стаята си. Не искаше да го лъже, но трудно щеше да му обясни с кого се среща по това време. Тя се качи в стаята си,

преоблече се и се отправи към мястото на срещата. Йонас вече я чакаше.

Сърцето ѝ отново заби лудо. Никога преди Сирка не беше изпитвала такива силни чувства — дори и към Олоф, с когото бяха кроили планове за бъдещето.

Йонас ѝ се усмихна. Стъпките им отекваха по паважа на тъмната уличка. Двата почти не си говореха. Не беше и нужно. Беше им хубаво да се разхождат мълчаливо, без да се чувстват принудени да поддържат разговора насила.

Малкият ресторант, в който възнамеряваха да се отбият на чаша вино, вече беше затворил. С престорено отчаяние Сирка заблъска по вратата, после се обърна към Йонас:

— Е, така е във Викърби. Когато в Стокхолм излизат от къщи, тук спускат кепенците. Така е в дълбоката провинция. — Сирка се усмихна. — Съвсем ще си развалиш мнението за Викърби — пошегува се тя със зет си.

— В никакъв случай. — Йонас поклати глава. — Това показва просто, че хората тук се забавляват по различен начин.

Сирка се усмихна широко и Йонас усети колко двусмислено бяха прозвучали думите му. Двата се разсмяха шумно в един глас.

— Какво ще правим сега? — попита Сирка.

Тя се боеше, че Йонас ще си тръгне. Беше ѝ хубаво с него и не искаше да се прибира.

Хрумна ѝ да го покани в къщата с лодките. Там в кухнята имаше бутилка вино, а в хладилника — сладки. Мястото обаче може би щеше да напомни на Йонас за Лаура и за нощта, която беше прекарал с нея в къщата.

— Има едно място, където с удоволствие бих отишъл. — Йонас я извади от размислите ѝ. — Ще ми покажеш ли вашия цех? От много години не съм стъпвал там. Лили е решила да става стъкларка и би било хубаво да разгледам бъдещото ѝ работно място.

Той ѝ се усмихна така топло и нежно, че Сирка усети как коленете ѝ омекват, а в стомаха ѝ запърхаха пеперуди.

— Освен това бих искал да видя къде работиш — добави той.

— Добре тогава, да тръгваме — кимна младата жена.

По пътя към предприятието почти не си говореха. За няколко минута стигнаха до сградата, която стоеше тъмна и някак особено

солидна пред тях. В двора бяха паркирани два камиона с надпис „Петершон Глас“. Суматохата, която цареше тук през деня, беше отстъпила пред призрачната светлина. Когато останеше сама във фирмата по това време, Сирка се чувстваше некомфортно, но сега Йонас беше до нея. Тя отвори входната врата и двамата влязоха в сградата. В тъмното младата жена намери ключа за осветлението и поведе зет си по коридора, който водеше към ателието ѝ. Самото ателие се намиреше встрани от стъклените офиси, така че художничката можеше да работи необезпокоявана.

Сирка отвори някаква врата и светна лампата.

— Това е моето царство — каза тя гордо. — Моето ателие.

Йонас влезе и внимателно огледа просторното помещение. Сирка проследи погледа му и се опита да погледне ателието си през неговите очи, все едно идваше тук за първи път.

Високото помещение с дебели стени и сводест таван беше укрепено с колони. Благодарение на прозорците към двора през деня стаята беше много светла. Върху различни по височина бели конзоли бяха подредени изделия от цветно стъкло, изработени по модели на Сирка. Срещу вратата бе разположен широк диван. Дъгообразен коридор водеше до бокса, който беше изцяло на разположение на младата художничка. Хокан беше създал много уютно работно място за дъщеря си, където тя да разгърне творческата си натура.

Йонас гледаше с възхищение експонатите.

— Не мога да повярвам — малко пясък, малко олово и ето какво се получава.

— Слага се също кварцов пясък и калиев нитрат — допълни Сирка. — Въпросът е да се смесят правилно.

Йонас я погледна усмихнато.

— Нужно е и въображение.

Сирка кимна и го попита дали все още му се пие червено вино. И тъй като Йонас отговори положително, тя изнесе от бокса две чаши и бутилка вино, която беше получила като подарък от един търговец на суровини за стъкларската промишленост.

— Ателието ти е страхотно — отбеляза Йонас, когато Сирка се върна с две пълни чаши. — Тук сигурно ти идват много идеи.

— Обикновено да. — Тя му подаде едната чаша, след което вдигна своята. — Добре дошъл в живота ми, Йонас.

Той я погледна в очите.

— Много ми харесва този твой живот — каза с дрезгав глас.

Йонас се наведе и устните му нежно докоснаха страните ѝ. После отдръпна глава, пое чашата от ръката ѝ, остави и двете чаши на една от конзолите и отново се обърна към Сирка. Всичко се случи толкова естествено, от само себе си, сякаш от самото начало се бяха стремили към този миг.

Йонас прегърна Сирка и устните му потърсиха нейните — нежно, с много страст и желание.

Тя обгърна шията му, затвори очи и се притисна в него.

Берит вдигна глава и се послуша. Какъв беше този шум? Наоколо цареше пълна тишина. Навярно си беше въобразила.

Не беше нервна, напротив — изпълваше я дълбоко, непохватимо спокойствие. Берит отново наведе глава над листа на бюрото си, върху който вече цял час упражняваше един и същи подпис.

„Хокан Петершон“, написа тя със замах и сравни последния си опит с автентичния подпис на Хокан върху писмото, което беше извадила от папката на Ингер. Нейният подпис изглеждаше съвсем истински. Никой нямаше да забележи разликата.

Обзета от скрупули, Берит се поколеба за миг. После обаче сцената в офиса на Хокан отново изплува пред очите ѝ и жената усети как огънят на унижението се разгаря в сърцето ѝ.

Берит стисна плътно устни. Все още се колебаеше. Тогава обаче погледът ѝ падна върху снимката, която двамата с Хокан си бяха направили на коледното тържество, и тя решително подписа платежното нареждане и останалите документи. Ставаше дума за последните финансови резерви, които трябваше да спасят „Петершон Глас“ от фалит. От утре обаче Хокан вече нямаше да може да се разпорежда с тези средства. При мисълта, че по този начин съсипва началника си, Берит изпита удовлетворение.

Тя изпрати писмото и платежното по факса до банката на Хокан. После взе подписаното от началника си писмо, което беше използвала за модел, и го върна в папката на бюрото на Ингер. Никой нямаше да забележи нищо, а когато истината излезеше наяве, щеше да бъде късно.

Берит изгаси светлините в офиса си и напусна сградата. Вече беше излязла на двора, когато забеляза, че лампата в ателието на Сирка свети. През прозореца тя видя Сирка и Йонас да се целуват.

Чудесно — още една неприятна изненада очакваше Хокан. „Добре, че офисът ми е разположен така, че тези двамата не биха могли да видят светлините“, помисли си Берит.

Тя се обърна и бързо прекоси двора. Знаеше, че повече няма да се върне тук.

Когато устните им се разделиха, Сирка леко отметна глава назад.
— Какво правя тук всъщност? — запита се тя на глас.

Йонас сви рамене и се усмихна:

— По-скоро трябва да си зададеш въпроса „Как така целувам този скучен банков чиновник?“.

— Ти не си скучен — отвърна Сирка. — Завъртя ми главата. Появи се отнякъде и завладя сърцето ми.

Йонас си играеше с русите й коси.

— И какво смяташ да правиш с мен? — попита той тихо и много нежно.

Сирка отново го прегърна.

— Смятам да те целуна — каза тя и потърси отново устните му.

Сирка усети копнежа на Йонас, неговата страст. Когато ръцете й се плъзнаха по гърба му, той простена тихо и зарови пръсти в косите й. Устните му докосваха брадичката й, после шията й, докато накрая стигнаха до гърдите й. Двамата трескаво се съблякоха. Преплетените им тела се отпуснаха на широкия диван.

Цяла нощ не беше спала. Пет минути преди началото на работния ден вече стоеше пред банката. Размерът на сумата, която трябваше да бъде изплатена в брой, изненада служителката, но тя имаше пред себе си изричното нареждане на Хокан, което беше пристигнало през нощта по факса. Освен това банковите чиновници знаеха, че Берит е прокурист на „Петершон Глас“.

При вида на пачките, които лежаха пред нея, Берит усети как дланите й се овлажняват. Тя обаче беше стигнала твърде далеч и вече

нямаше връщане назад. Затова взе парите и побърза да се прибере у дома.

Беше опаковала багажа си през нощта. Извади парите от дипломатическото куфарче и ги остави на бюрото си. Написа няколко неясни изречения, адресирани до Олоф, с които го молеше да не се тревожи за нея и го уверяваше, че скоро ще му се обади. Тя написа тези редове с ясното съзнание, че никога вече няма да се обади на когото и да било във Викърби. От този момент Берит беше престъпница, която бяга от закона, и трябваше да внимава да не издаде местонахождението си.

Изненадващото в случая бе, че не се тревожеше особено. Всъщност тя не изпитваше нищо. Беше като изпепелена, чувстваше голяма празнота и дори не тържествуваше. Сякаш животът ѝ беше изгубил смисъла си.

Телефонът иззвъня, но Берит не мислеше да вдига. След няколко секунди се включи телефонният секретар. „Това е телефонният секретар на Берит Хансон. Моля, оставете съобщение и аз ще ви върна обаждането.“

Чу се сигналът, а след него разтревоженият глас на Ингер.

„Здравей, Берит. Вкъщи ли си? Моля те, обади се веднага щом чуеш съобщението. Имаме голям проблем, а аз не мога да се свържа с господин Петершон.“

Нещата се случваха по-бързо, отколкото бе очаквала. Берит разбра, че няма време за губене. Въпреки това тя запази самообладание, докато редеше пачките в голямата чанта.

Сирка се събуди от някакъв шум. През високия прозорец в офиса нахлуваше ярка слънчева светлина. Йонас вече се беше събудил. Той лежеше до нея, опрян на лакът, и гледаше лицето ѝ. Силният шум, който подсказваше, че работният ден в „Петершон Глас“ е започнал, ни най-малко не го смущаваше.

Сирка си представи какво би станало, ако баща ѝ беше влязъл в ателието и я беше намерил на дивана с Йонас. Двамата бяха голи и не беше нужно голямо въображение, за да си представи човек какво се е случило между тях през изминалата нощ. Само при мисълта за това Сирка потръпна. Тя пое дълбоко дъх и се поуспокои. Баща ѝ винаги

стоеше до късно в кабинета си, но сутрин рядко идваше преди десет часа. Със сигурност нямаше да наруши навиците си точно днес, при положение че внучката му беше при него.

Сирка нежно целуна Йонас. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и тя потръпна. Целувките му разгоряха страстта ѝ тя се притисна до него. От двора идваше шум, който напомняше за света навън. Сирка си помисли, че можеха да ги изненадат всеки момент.

Не беше нужно да влиза баща ѝ, достатъчно беше някой от служителите да ги види така и Хокан начаса щеше да узнае какво се е случило в ателието.

Не ѝ беше лесно да се откъсне от прегръдките на Йонас.

— Не ми се иска да го казвам, но може би трябва да се облечем.

Гласът на Сирка беше дрезгав от потиснатата възбуда. Въпреки това се надигна и събра разхвърляните си дрехи.

Йонас невъзмутимо лежеше на дивана и я гледаше как се облича.

— Пак искаш да се отървеш от мен — ухили се той. — Такива сте вие, кариеристките. Сериозните връзки ви идват в повече. От време на време вкарвате по някого в леглото си, и толкова. Тази нощ аз бях наред.

— Така значи — усмихна се Сирка. — Значи мислиш, че съм жена за една нощ.

— Не — поклати глава Йонас.

Изведнъж той стана сериозен и протегна ръце към нея.

— Не само за една нощ, а за всички нощи, които ни предстоят.

Сирка седна до него и отметна дългите си руси коси назад.

— Думите ти ме плашат.

— Мен също — призна Йонас и взе ръката ѝ в своята. — Опитях се просто да ти кажа, че съм влюбен в теб.

В този миг Сирка беше щастлива, но в същото време я обзе страх. Какво щеше да стане с тях? Нима имаха бъдеще заедно? Младата жена трябваше да избере между мъжа, когото обичаше, и баща си.

Но тя обичаше и него. Запази обаче тези опасения за себе си. Наведе се и целуна Йонас по устните. Когато обаче той протегна ръце към нея, тя го отблъсна. Беше прекалено опасно; Йонас трябваше да се махне оттук по най-бързия начин.

За щастие той беше достатъчно разумен. Облече се, след което Сирка го отведе до една странична врата, през която можеше да мине незабелязано. Тя се показа на вратата, огледа се и му направи знак да я следва. Йонас толкова се забавляваше и така се вживя в ролята си, че Сирка едва сдържаше смеха си. Той ходеше на пръсти, навеждаше се, после долепяше гръб към стената. Оглеждаше се бързо наляво и надясно, след което пробягваше няколко метра.

Стигнаха до вратата към двора, без никой да ги види. Сирка отвори внимателно. За щастие отвън нямаше никого. Тя помахна на Йонас.

— Хайде, чисто е.

Йонас се приближи до нея и я целуна по устните. Сирка се засмя нервно. Всеки момент на двора можеше да се появи някой.

— Хайде, изчезвай — подкани го тя.

— Ще те видя ли след час по време на предобедната почивка? — ухили се той.

— Предобедна почивка ли? — Сирка поклати глава, преструвайки се на възмутена. — Това тук не ти е банката. Аз съм творец, за мен няма почивка.

— Работиш дори и нощем — въздъхна театрално Йонас. — Е, това е. Беше ми приятно да се запознаем. Всичко е наред. Все пак аз работя в Стокхолм, а ти заминаваш за Мурано. Това нашето беше само една хубава нощ. Жалко, жалко.

— Май ти се иска нещата да приключат, преди да са започнали. — Сирка се наведе и го целуна по устните.

Щеше ѝ се да го хване за ръка и да го заведе в ателието. Още не си беше тръгнал, а тя вече копнееше за него.

— Това не е краят — каза той тихо и я целуна. — Искане ми краят никога да не идва — прошепна.

После я пусна, огледа се напрегнато наляво и надясно, прекоси бързо двора, подскачайки на пръсти, и се скри зад един мотокар. Отново се огледа нервно и продължи напред, долепил гръб до един камион.

Сирка притискаше ръка до устните си, за да не се размее с глас. Йонас беше толкова забавен. Тя просто не разбираше как е могла да го мисли за досадник.

Ето че Йонас погледна внимателно иззад камиона, вдигна палец, за да ѝ покаже, че няма никого, и се скри от погледа ѝ.

По лицето на Сирка се разля усмивка. Толкова го обичаше. Трябваше обаче да си даде ясно сметка, че ще ѝ бъде трудно да отстоява любовта си.

Когато не намери Лили в стаята ѝ, Хокан се разтревожи, но Пиа му обясни, че момичето е тръгнало към плажа с цигулка в ръка.

Възрастният мъж излезе през терасата и дочу нежните звуци на инструмента, които се преплитаха с шума на вълните, с тихия бриз, който галеше върховете на дърветата, и с веселата утринна песен на птиците.

Лили седеше на един голям камък на брега. Беше си направила стойка за ноти от клони. Тъй като седеше с гръб към дядо си, тя не го забеляза веднага.

Хокан дълго стоя загледан във внучката си. Биргита често седеше на това място и свиреше на цигулка. Тя обичаше неповторимата симфония на природата и цигулката. Детето приличаше на нея.

Изведнъж Лили почувства, че не е сама. Тя спря да свири и извърна глава. Щом видя дядо си, се усмихна и го поздрави весело.

Хокан се приближи и нежно я погали по косите. „Боже, колко обичам това дете“, помисли си. Лили беше превъплъщение на Лаура и възрастният мъж с болка си припомни, че тя скоро щеше да си тръгне от Викърби.

— Ще закусим ли заедно? — попита Лили.

Хокан поклати глава.

— Спешно трябва да отида до офиса. Може обаче да се видим на обед.

Зарадвано, детето се върна до големия камък, за да продължи да свири.

Хокан си тръгна. Там, където свършваше плажът и започваше поддържаната морава, той спря и се обърна. Искаше му се нещата да стоят по друг начин, но знаеше, че нищо няма да се промени. Не беше в състояние да подаде ръка на човека, който беше виновен за смъртта на дъщеря му, дори това да означаваше, че дълго няма да вижда Лили.

През изминалата нощ Хокан дълго не можа да заспи под влияние на разговора със Сирка. Той се ядосваше, че дъщеря му вземаше страната на Йонас и не искаше да проумее, че този човек вече не принадлежи към семейството им. Единственото, което все още го свързваше с тях, беше Лили.

На сутринта Хокан се събуди по-късно от обикновено, затова се отказа от закуската. Ингер щеше да му направи кафе.

Секретарката му го посрещна още на двора. Изглеждаше разтревожена.

— Добре, че дойдохте, господин Петершон. Оставили сте телефона си на бюрото, така че не можах да се свържа с вас. Обади се банковият директор Палм, иска спешно да говори с вас.

— Веднага ще му се обадя — каза Хокан, но Ингер поклати глава.

— Директорът Палм помоли незабавно да отидете в банката. Смята, че е възникнал някакъв сериозен проблем.

Хокан застина. От доста време бяха на ръба на фалита, но досега той винаги беше вярвал, че нещата ще се оправят. Все пак очакваха една голяма поръчка от онази хотелска верига. Решението за тази поръчка обаче се бавеше повече от предвиденото. Ето защо предприятието разчиташе на финансовия си резерв, който обаче нямаше да стигне задълго.

Положението беше сериозно, но не критично. Всъщност нямаше причина за паника. Въпреки това Хокан усети по-силно от всякога натиска, който тегнеше върху плещите му през цялото време. Пред секретарката си обаче се овладя и дори се усмихна.

— Не мога да си представя за какъв проблем може да става дума. Щом ме вика господин банковият директор обаче, ще отида, разбира се.

Сирка беше казала на Ингер, че ще работи в къщата с лодките. Не искаше да се среща с баща си. Не се срамуваше от любовта си към Йонас, но се чувстваше така, сякаш седеше на два стола.

Беше се разположила на верандата. На масата пред нея имаше хартия и моливи. Беше ѝ трудно да се съсредоточи върху проектите и за да се разсее, прослушваше диска с уроци по италиански.

— Buongiorno. Come va?^[1] — каза гласът от диска.

— Buongiorno. Come va? — повтори Сирка на висок глас.

— Mi chiamo Silvia — продължи говорителката.

„Казвам се Силвия“, преведе си наум Сирка, след което повтори гласно:

— Mi chiamo Si... — Тя млъкна и поклати глава. — Mi chiamo idiota — изтърси Сирка. — Не съм добре. Какво ми става?

Седеше си тук и зубреше изрази на италиански, сърцето ѝ преливаше от любов и копнеж по един мъж, когото баща ѝ никога нямаше да приеме, а на всичкото отгоре ѝ предстоеше пътуване до Венеция. Положението едва ли можеше да бъде по-заплетено.

Сирка стана, слезе от верандата и се загледа във водата. В този миг тя наистина не знаеше какво да прави.

Хокан ужасен погледна Бьорн Палм.

— Това е невъзможно, предприятието не може да фалира изведнъж!

Банковият директор разпери ръце в знак на съжаление. Той седеше зад бюрото си в семпло обзаведения кабинет. Беше предложил стол и на клиента си, но Хокан беше твърде напрегнат и остана прав.

— Знам, че в последните години направи големи вложения — каза банковият директор Палм. — Ние с радост ти отпуснахме пари за целта. Предприятието изглеждаше сравнително стабилно, а и с акционерния капитал като гаранция съумяхме да покрием дефицита от последните месеци. Този капитал обаче беше изтеглен днес.

Хокан, който сновеше неспокойно около бюрото, остана като ударен от гръм.

— Изтеглен? — Той поклати глава. — Това е невъзможно.

Бьорн Палм започна да се изнервя.

— Берит беше тук и изтегли всичките пари наведнъж. Преди това бяхме получили факс с твоя подпис.

Хокан усети как губи почва под краката си. Не можеше да повярва на това, което чу току-що. Зави му се свят. Берит! Не и Берит! Тя живееше за фирмата. Хокан не можеше да си представи, че помощничката му може да присвои парите и по този начин да съсипе предприятието. А и защо да го прави?

В съзнанието му изплува сцената от предишния ден. Берит крайно недвусмислено му беше дала да разбере, че за нея Хокан е повече от работодател, а той ѝ беше обяснил също толкова недвусмислено, че не изпитва нищо към нея.

Поклати глава.

— Не съм изпращал никакъв факс — каза той глухо.

Бьорн Палм се сви в креслото си като спукан балон.

— Значи не знаеш нищо за това изтегляне на капитала?

— Не. — Хокан отново поклати глава. — Това трябва да се изясни веднага.

Той се запъти към вратата, но Бьорн Палм го спря. Банковият директор изглеждаше също толкова потресен, колкото и Хокан.

— Но защо го е направила? — попита той. — Винаги съм смятал, че Берит е много лоялен служител.

— Така е — кимна Хокан.

Той се вкопчи в бледата надежда, че е станало някакво недоразумение. Не можеше да си представи какво недоразумение би накарало един служител да изтегли целия капитал на фирмата, при това с фалшифициран подпис, но всичко щеше да се изясни, щом си поговореха с Берит. Хокан безпомощно погледна Бьорн Палм.

— Трябва да тръгвам. Непременно трябва да говоря с Берит.

— Не е ли по-добре да се обадим в полицията? — предложи банковият директор.

— Не, още не — отвърна Хокан.

Каквото и да беше подтикнало Берит към подобно непонятно действие, Хокан трябваше най-напред да разговаря с нея лично. Не можеше просто така да я предаде на полицията. Обеща на банковия директор да се обади възможно най-скоро и напусна кабинета му. После трескаво извади телефона си и опита да се свърже с Берит.

Ингер го информира, че асистентката не е идвала в офиса, а в дома на Берит се обади само телефонният секретар. Хокан остави съобщение.

— Берит, моля те, обади се. На път си да извършиш голяма глупост.

Сградата на банката се намираше на пазара. Докато пресичаше площада, Хокан видя Йонас. Изненадани от неочакваната среща, двамата мъже се гледаха втренчено в продължение на няколко секунди.

— Добър ден, Хокан — каза Йонас учтиво.

Хокан не отвърна на поздрава и подмина зет си, без да каже дума. Зад гърба си чу гласа на Йонас.

— Чакай малко, моля те.

Хокан се обърна неохотно.

— Какво търсиш тук? — нахвърли се той върху зет си. — Върви си в Стокхолм.

— Така и ще направя — кимна Йонас. — Ще замина заедно с Лили.

Хокан беше убеден, че зет му умишлено се опитва да го нарани с тази забележка. Подхождаше му — първо му отне дъщерята, а сега — и внучката.

— Остави Лили на мира — каза той възмутено.

— Лили е моя дъщеря и живее при мен — отвърна спокойно Йонас. — Нямам нищо против да ти гостува през ваканциите. Във всеки случай тя вече е във възраст, когато не можем повече да се преструваме пред нея, че между нас има само дребни разногласия.

Хокан сви рамене безразлично.

— Това не е мой проблем. Аз нямам нищо против Лили да разбере що за човек е баща й.

Очите на Йонас проблеснаха гневно. Той с мъка се овладя.

— Моля те, престани най-после с тези глупости, Хокан.

Глупости ли? Смъртта на дъщеря му не беше глупост. В този миг на Хокан му идваше да удари плесница на Йонас, но не искаше да се остави този мъж да го изкара от равновесие.

— В момента си имам други грижи и не ми е до разправии с теб — каза той високомерно и отмина.

Все още ядосан, Хокан стигна до къщата на Берит. Позвъни, а когато никой не му отвори, похлопа с юмрук по вратата.

— Берит! — викаше той отново и отново, но отвътре не се чуваше и звук.

Наистина ли я нямаше, или просто се криеше?

Хокан бавно обиколи къщата. Нищо не нарушаваше тишината. Зад прозорците не се виждаха сенки. Когато погледна през прозореца на кабинета на Берит, Хокан замръзна. Пред очите му беше красивият старинен шкаф, в който помощничката му пазеше личните си документи. Шкафът зееше празен. Хокан вече не се съмняваше, че Берит е изчезнала.

На Йонас му трябваше време, за да се успокои след разпратата с Хокан. Дори след като се прибра в хотела и влезе да се изкъпе, той не спря да мисли за случилото се. Облече си чисти дрехи и се обади на Лили, за да я покани на разходка с платноходка, но детето отказа, защото искаше да обядва с дядо си.

Йонас се зачуди дали да не прояви настойчивост пред Лили. Откакто бяха дошли във Викърби, той почти не виждаше дъщеря си, а и му се щеше да покаже на Хокан, че всичко си има граници и че мястото на Лили е при баща ѝ.

В следващия миг Йонас се засрами от себе си. Каквото и да ставаше, той никога нямаше да позволи дъщеря му да се превърне в разменна монета в отношенията му с Хокан.

Накрая реши сам да наеме платноходка. Това във всеки случай беше по-добра идея, отколкото да седи в хотелската стая и да се депресира.

Йонас излезе от залива и мина покрай къщата с лодките на семейство Петершон. Надяваше се Сирка да е там, макар да не го очакваше. А ето че младата жена седеше на верандата, наведена над масата. Сигурно работеше.

Йонас се усмихна и продължи с лодката напред.

Сирка не успяваше да се съсредоточи върху работата си. Тя вдигна глава и видя платноходката, която се приближаваше към нея. Едва когато се вгледа по-внимателно, младата жена позна Йонас, който ѝ се усмихваше и ѝ махаше с ръка.

Сирка също му помахала и стана. Тя слезе на кея точно когато лодката хвърли котва.

— Не знаех, че умееш да караш платноходка — каза учудено Сирка.

Йонас я погледна така, че сърцето ѝ заби учестено.

— Откакто се помня, родителите ми винаги са имали лодка — отговори той. — Първите си стъпки съм направил на лодка. Защо не дойдеш с мен? Лили не пожела.

Сирка погледна замечтано бялото платно.

— Обожавам морето. Но трябва и да работя, ако не си забравил.

— Вярно. — Йонас се престори на унил. — Просто си мислех...

Гледаше така умолително, че Сирка не можа да му устои. Водата, синьото небе и слънцето я примамваха. И без това скоро всичко щеше да свърши. Тя щеше да замине за Венеция, а той — да се върне в Стокхолм. Защо да не се възползват от всяка минута, която можеха да прекарат заедно?

— Идвам — каза тя кратко, но решително. — Днес не ми идват никакви идеи.

Преди да тръгнат обаче, Сирка влезе в къщата. Йонас я последва. Тя внесе работните материали и плейъра в стаята и тъкмо се канеше да излезе, когато ѝ хрумна нещо.

В кухнята нямаше големи запаси, но Сирка сложи всичко в една кошница — хляб, колбаси, сирене, малко плодове и бутилка вино. Хокан беше очарован от идеята по-късно да си направят пикник на брега. Преди да се качат на платноходката, Сирка донесе и едно вълнено одеяло. Тя се радваше, че ще може да прекара няколко часа с Йонас, а в морето беше малко вероятно да срещнат някой познат.

Хокан не беше в състояние да се прибере веднага вкъщи. Имаше нужда от въздух и време за размисъл. Той слезе на плажа и седна на камъка, на който няколко часа по-рано бе седяла Лили. Невероятното беше, че през тези няколко часа животът му се преобърна.

Берит беше изчезнала с всичките пари. Ако помощничката му не се осъзнаеше, предприятието беше обречено на фалит.

Хокан усети как една малка ръка докосва рамото му. Той трепна и рязко извърна глава.

Лили го гледаше с нескрита тревога.

— Зле ли ти е?

— Напротив — отговори провлечено Хокан. — Само съм малко уморен. А ти как си?

— Добре — кимна Лили.

Изражението на лицето ѝ обаче издаваше, че все още се тревожи за дядо си. Сигурно не беше трудно човек да се досети, че нещо не е наред. Хокан се усмихна насила и си помисли, че Сирка е права. Лили беше невероятно чувствителна за възрастта си и улавяше всички настроения като сеизмограф.

— Бяхме се разбрали да се разходим — напомни му детето.

Хокан напълно бе забравил, че след като не можа да обядва с внучката си, ѝ се беше обадил по телефона и ѝ беше обещал да се разходят заедно. В този момент обаче не му беше до разходки.

Възрастният мъж се изправи.

— Съжалявам, Лили, но нямам никакво време.

— Моля те. — Лили го погледна така, че той не можа да устои. — Нали щеше да ми разкажеш как си станал цар на риболова.

Момичето хвана дядо си за ръка и го поведе по брега.

— На колко години беше тогава?

Този път Хокан позна Лаура във внучката си. Тя също не се предаваше, докато не постигнеше онова, което искаше. Колкото и да беше угрижен, възрастният мъж не можа да сдържи усмивката си. Лили му влияеше добре.

— Първия път бях на дванайсет — заразказва той, — а втория — на осемнайсет.

Лили го погледна.

— А през останалото време не си ли ловил риба?

— Напротив — кимна Хокан, — но тогава имаше по-важни неща. Не можех да се съсредоточа, затова и наградата отиваше при други. Но в онези години имаше много по-интересни неща от риболова.

Лили веднага разбра какво има предвид дядо ѝ.

— Бил си влюбен — каза тя.

Хокан кимна.

— В баба ли?

— Първата ми любов беше Мария, дъщерята на аптекаря — унесе се в спомени Хокан. — Бях много нещастен, защото тя не ме поглеждаше.

Лили го погали съчувствено по ръката.

— Горкият дядо.

— Бързо го преодолях — призна Хокан — и ето че в живота ми се появи баба ти и веднага ми завъртя главата.

— Любов от пръв поглед — въздъхна Лили. — Колко романтично!

Хокан не можа да отговори, защото в този момент телефонът му звънна. Той вдигна и веднага придоби угрижен вид. Доставчикът на пясък отказваше да снабдява „Петершон Глас“ със суровина и работата в предприятието беше спряла.

Хокан усети как му прилява. Последниците от смъртоносния удар, който Берит му беше нанесла тази сутрин, не закъсняха.

Той побърза да прекрати разговора. Вгълбен в собствените си грижи, дори не погледна Лили, само й каза:

— Моля те да ме извиниш, но трябва веднага да се върна във фирмата.

Малката платноходка се носеше по вълните. Йонас и Сирка имаха чувството, че летят покрай залесения бряг.

Сирка седеше в задната част на лодката и наблюдаваше Йонас, който управляваше плавателния съд със сигурна ръка. Слънцето огряваше лицето на младата жена, а вятърът милваше страните ѝ. Сирка отдавна не се беше чувствала толкова свободна. Искаше ѝ се това пътуване да продължи вечно.

Ето че Йонас насочи лодката към брега. Наблизо нямаше сгради, не се виждаше жива душа. Цареше божествена тишина, нарушавана само от виковете на чайките.

Йонас подаде ръка на Сирка, за да ѝ помогне да слезе, но младата жена не помръдна. Тя погледна спътника си сериозно и го попита:

— Отдавна събирам смелост да те попитам нещо. Защо си тук с мен? Защото ти напомням за сестра ми ли?

Йонас свъси чело и поклати глава.

— Не. Знаеш, че Лаура не обичаше водата. Предпочиташе да кара ски. Това беше единственото удоволствие, което споделяхме.

Сирка не се задоволи с този отговор.

— Честно казано, от вчера мисля по този въпрос. Първо се хващаш с едната сестра, после с другата.

Йонас не се засегна от това провокативно изказване. Той се доближи до Сирка, наведе се и я целуна нежно по устните.

— Да, може би така изглежда. Сигурно има хора, които се притесняват от това — каза Йонас и се изправи. — Особено баща ти.

— Баща ми! — Сирка поклати глава неохотно.

Преди малко се чувстваше толкова свободна, а ето че сега отново я налегнаха потискащите мисли, които не ѝ позволяваха да се наслади на любовта си.

— Да не говорим повече за семейството ми — предложи тя.

Йонас веднага се съгласи. Двамата изтеглиха лодката на брега. Сирка постла одеялото под една бреза. Йонас легна по гръб, подпря се на лакти и я погледна замечтано.

Сирка извади една ябълка от кошницата и я ухапа. Беше гладна.

— Няма ли да си вземеш нещо? — попита тя Йонас. — Или нищо не ти харесва?

— Напротив — каза той и продължи да я гледа, без да се помръдва.

Сирка се засмя и прокара ръка през лицето си.

— Какво има? Да нямам нещо на носа?

Йонас се поколеба за миг, но после пак подхвана темата, за която двамата всъщност не искаха да говорят.

— Толкова си различна от сестра си.

Сирка се запита какво ли има предвид Йонас.

— Лаура беше убедена, че като бебе са я разменили. Тя наистина беше различна — каза младата жена.

После зададе въпроса, който я глождеше.

— Това, че не съм като Лаура, хубаво ли е?

Йонас се изправи и я целуна.

— Ако беше като Лаура, нямаше да се влюбя в теб — отвърна той сериозно.

— Но ти обичаше сестра ми.

Сирка искаше да знае какво се беше случило между Лаура и Йонас.

— Да, обичах я — призна Йонас мрачно. — В един момент обаче забелязах колко е уморително да обичаш Лаура. Аз трябваше постоянно да се раздавам, а тя не проявяваше и най-малко желание...

В този момент телефонът му звънна. Йонас въздъхна и вдигна.

— Какво има, Лили?

В продължение на няколко секунди той слушаше какво му говорят, след което попита:

— Как така странно?

Явно обаче не получи отговор. След като извика няколко пъти името на дъщеря си, Йонас започна да върти телефона си във всички посоки.

— Нямам обхват — каза той припряно.

— Случило ли се е нещо? — попита Сирка загрижено.

— Не знам.

Йонас гледаше замислено телефона си. Все още нямаше обхват.

— Лили каза, че се тревожи за дядо си. Държал се странно. Най-добре е да се връщаме.

Сирка мигновено скочи и започна да слага нещата в кошницата.

— Да — кимна тя.

Сякаш за да отбележат края на излета и да подсилят тревогата на младата жена, сиви облаци закриха слънцето. Сега Сирка не искаше нищо друго, освен да се прибере колкото е възможно по-бързо.

---

[1] Добър ден. Как сте? (Ит.). — Б.пр. ↑

Щом Хокан пристигна във фирмата, целият персонал се беше събрал в склада. Възрастният мъж свъси чело недоволено.

— Какво става тук?

— Добре, че дойдохте — каза Ян с облекчение. — Шофьорът на доставчиците си тръгна с пясъка. Беше му неудобно, но имаше нареждане да не доставя нищо, ако не платим веднага в брой.

Хокан поклати глава неразбиращо.

— Какво им е щукнало изведнъж? Ние никога не сме плащали в брой.

— Човекът каза, че е получил нареждане.

— Да — отвърна Хокан нервно. — Веднага ще говоря с доставчиците.

Тъкмо понечи да тръгне, когато Ян го спря.

— Има още нещо, господин Петершон — започна той с видимо неудобство.

После сплете пръсти и продължи, без да смее да погледне началника си в очите:

— Днес трябваше да ни бъдат преведени заплатите, но никой от нас не е получил пари.

Хокан се почувства така, сякаш някой го е ударил в корема. Берит беше изтеглила не само резервите, но и парите за заплати. Сутринта, когато Бьорн Палм му показа извлеченията, парите не бяха в сметката.

— Не се тревожете, Ян — успокои го Хокан. — Веднага ще се погрижа за всичко.

Началникът напусна склада. Чу как служителите шушукат зад гърба му. Не ги обвиняваше. Берит трябваше да се опомни и да се върне с парите, иначе нищо не можеше да се направи. Хокан не можеше да изплати дължимото нито на работниците, нито на доставчиците.

Възрастният мъж таеше една последна надежда. Може би някой все пак знаеше къде е Берит.

Без да умува много, той се качи в колата и запраши към стопанството на Олоф. Пристигна тъкмо навреме. Олоф се канеше да посети един свой клиент. Хокан го завари да изнася щайги с плодове от склада и да ги реди на дъното на камиона си.

Хокан спря толкова рязко до ремаркетото, че наоколо се вдигна прах и се разлетяха камъчета. Възрастният мъж свали стъклото на колата.

Олоф пристъпи към него и каза усмихнато:

— Радвам се да те видя, Хокан.

Хокан не отвърна на усмивката му.

— Здравей, Олоф — поздрави той сухо. — Да знаеш къде е Берит? Спешно трябва да говоря с нея.

Олоф поклати глава объркано.

— Не е ли на работа?

— Не — отвърна Хокан. — Никой не я е виждал. Много се страхувам да не направи някоя глупост.

Олоф се разтревожи, но все пак каза:

— Берит никога не би направила нещо необмислено.

„Само ако знаеше“, помисли си Хокан. За миг се зачуди дали да не разкаже на Олоф какво е направила сестра му. Отвори уста, но после размисли. Засега само той и Бьорн Палм знаеха за случилото се. Хокан все още се надяваше, че всичко ще се оправи, че ще открие Берит навреме или че тя самата ще се опомни и ще преведе парите по фирмената сметка, преди да е станало прекалено късно.

Тогавя никой нямаше да разбере какво е сторила. Разбира се, Хокан никога повече нямаше да може да ѝ се довери и тя повече нямаше да работи за него. Това беше ясно, но в момента имаше по-важни неща.

— Моля те, когато я видиш, кажи ѝ на всяка цена да ми се обади — примоли се Хокан.

Олоф обеща. Когато обърна колата и пое обратно към фирмата, Хокан видя в огледалото Олоф, който стоеше насред пътя и гледаше замислено след автомобила.

От няколко часа Берит се криеше сред храстите и дърветата край стопанството. Междувременно беше решила твърдо да напусне страната. Имаше достатъчно пари, за да започне нов живот, където пожелае.

Отначало възнамеряваше просто да замине, но накрая се разколеба. Искаше да прекара още няколко часа с брат си. Може би

нямаше да го види никога повече. Утре той щеше да намери прощалното ѝ писмо, щеше да разбере какво е направила, постъпката ѝ щеше да го отврати и той може би нямаше да иска да има нищо общо с нея.

Берит беше пуснала писмото в пощенската кутия, за да е сигурна, че Олоф ще го получи едва на другия ден.

Жената добре познаваше Хокан и беше уверена, че той няма да бърза да се обади в полицията. Щеше да го направи едва когато се убеди, че не може да си върне парите по друг начин...

В този момент обаче тя си даде сметка, че веднъж вече се беше излъгала в началника си. Може би той отдавна бе вдигнал полицията на крак и силите на реда вече я издирваха.

Като че ли беше по-добре да се откаже от прощалната среща с брат си. Берит тъкмо реши да си тръгне, когато чу шума от мотора на тежка лимузина. Едва успя да се скрие зад храстите. Наведе се, но продължи да наднича измежду клонките. Чу целия разговор между началника си и Олоф и се увери, че поне този път не се беше излъгала в Хокан. Възрастният мъж не каза на брат ѝ защо я търси; значи не се беше обадил и в полицията.

Хокан изглеждаше зле, лицето му беше сиво, под очите му имаше тъмни сенки.

„Така му се пада“, помисли си Берит и потисна прилива на съчувствие, който заплашваше да я обземе. Хокан просто не заслужаваше да му се случи подобно нещо.

Когато началникът ѝ най-сетне си тръгна, Берит излезе иззад храстите, като притискаше до себе си тежката чанта с парите.

В първия момент Олоф не я забеляза. Щом сестра му се приближи достатъчно обаче, той я видя и я погледна изненадано.

— Какво правиш тук?

— Не мога повече да работя за Хокан Петершон — отвърна тя тихо. — Не мога повече, Олоф. Трябва да се махна оттук.

Олоф не скри объркването си.

— Но къде смяташ да отидеш?

— Утре предобед ще взема влака за Гьотеборг.

„А след това ще изтрия следите си и ще замина за чужбина“, допълни мислено.

— Ще ме закараш ли утре рано до гарата в Халандер?

Олоф ѝ обърна гръб.

— Прави каквото намериш за добре — каза той сурово. — Но не разчитай на разбиране и одобрение от моя страна.

Милият Олоф. Беше му трудно да се раздели със сестра си, но вместо да сподели истинските си чувства, се държеше студено.

„Може би това е верният път“, помисли си Берит. Никога да не показваш чувства. В нейния случай се видя докъде водят емоциите. Тя беше разкрила чувствата си пред Хокан...

Страданието беше толкова голямо, че Берит за малко да изкрещи. Тя притисна чантата до себе си и затвори очи за миг, докато се овладее.

— Моля те, Олоф — каза. — Трябва да ми помогнеш.

Олоф продължи да стои с гръб към нея, без да каже дума.

— Може би от разстояние ще мога да погледна живота си с други очи — промълви тя тихо, макар да знаеше, че няма такова разстояние, което да я накара да промени мнението си.

Олоф се обърна към нея.

— Обещай да не вършиш глупости.

Берит го погледна в очите.

— Обещавам — каза тя тържествено и с чиста съвест.

Обещанието ѝ се отнасяше само до бъдещето и нямаше нищо общо с онова, което вече бе сторила.

След дълги размишления Хокан като че ли намери изход от ситуацията. Не му оставаше нищо друго, освен да подаде сигнал срещу Берит. Дори и тогава обаче щеше да се наложи да чака, преди асистентката му да бъде заловена и да върне откраднатото. А на Хокан парите му трябваха сега, за да плати на служителите и на доставчиците. Единствено Бьорн Палм можеше да му помогне с малък заем.

Хокан се отправи към банката за втори път през този ден. Директорът Палм го прие веднага, изслуша го търпеливо, а накрая поклати отрицателно глава. Той призна на Хокан, че вече му е изпратил по пощата известие за закриването на сметката.

Това окончателно довърши Хокан.

— След толкова години на успешно сътрудничество ми закривате сметките?

Бьорн Палм вдигна ръце.

— Наистина съжалявам, Хокан. Говорих с юридическия отдел. Трябва да се подсигурирам.

— Но нали съм ипотекирал къщата си! — извика Хокан.

Бьорн Палм също повиши глас.

— Това не е достатъчно.

Банковият директор замълча, пое дълбоко дъх и продължи с делови тон:

— Ако все още разполагаше с акционерен капитал, нещата щяха да стоят по съвсем друг начин. Сега обаче съм с вързани ръце.

— Моля те, Бьорн, дай ми поне няколко дни. Щом открия Берит...

— Берит може отдавна да е заминала някъде — прекъсна го банковият директор.

Това беше знак, че започва да му писва.

— Дори да я откриеш, тя ще трябва да върне парите доброволно. Сам знаеш, че ако се опиташ да си ги вземеш със съдебно решение, това ще отнеме много време. Не можем да чакаме толкова.

— Берит е действала необмислено — каза Хокан отчаяно. — Все още се надявам, че няма да се наложи да стигаме до съд.

Бьорн Палм поклати глава.

— Не мога да ти помогна, Хокан. Съжалявам, но при тези обстоятелства няма да можеш да спасиш фирмата.

Хокан познаваше Бьорн Палм от дълги години и вярваше, че банковият директор наистина съжалява; знаеше също така, че той няма да отстъпи, а може би няма и право да го стори.

Хокан се прибра у дома съкрушен. Беше отчаян, не виждаше изход. Нима това беше искала Берит? Тя го наказваше, задето не отговори на чувствата ѝ, но в същото време оставяше на улицата хората, с които беше работила години наред. Хокан не разбираше как човек може да стигне толкова далеч.

Когато възрастният мъж влезе във вилата, Лили се затича насреща му с разтворени обятия.

Хокан я прегърна, а после я отблъсна.

— Извинявай, Лили, но нямам никакво време.

Той забърза нагоре по стълбите, влезе в кабинета си и тежко се отпусна в креслото си.

Краят беше дошъл безвъзвратно и той го знаеше, но въпреки това не можеше да приеме фактите. Погледът му падна върху папките, подредени на етажерката зад бюрото му. В тези папки имаше лични сметки и документи, а също застрахователни полици за къщата и предприятието.

„Каква глупост, помисли си той цинично. Човек може да се застрахова срещу какво ли не, но не и срещу собствените си служители.“

Хокан не отместваше поглед от папката със застрахователните полици. Хрумна му идея, която той побърза да отхвърли. Хрумването обаче започна да придобива все по-ясни очертания. Накрая Хокан стана, взе папката от етажерката и извади отвътре полицата, която му трябваше.

Не! Хокан отново затвори папката. Той беше изживял живота си като почтен човек и създалата се ситуация нямаше да промени това.

„Е, и?, нашепваше злонамерено един глас вътре в него. Докъде те доведе твоята почтеност? Най-доверената ти служителка избяга с парите на фирмата, а банката, на която винаги си разчитал, ти обърна гръб, когато имаше най-голяма нужда от помощ.“

Накрая злостният глас надделя. Хокан отново отвори папката.

Наистина ли се бяха отдалечили толкова с лодката? Обратният път до Викърби се стори безкраен на Сирка. Докато Йонас управляваше плавателния съд, тя се опитваше да се свърже с баща си по телефона, но напразно — все още нямаха покритие.

Най-накрая пристигнаха в малкото пристанище. Йонас върна лодката на собственика, след което двамата със Сирка се отправиха към вилата. Минаха по краткия път покрай брега и влязоха в къщата през широко отворената врата на терасата.

Лили се хвърли на шията на баща си.

— Най-после дойдохте. Нещо не е наред с дядо.

— Какво му е? — попита Сирка тревожно.

По пътя си беше представяла какви ли не ужаси — от инфаркт до автомобилна катастрофа.

— Държи се странно — каза Лили — и постоянно говори по телефона.

Значи нищо не му се беше случило. Въпреки това Сирка не почувства облекчение.

— Къде е? — попита.

Лили посочи към стълбите, които се виждаха през отворената врата на трапезарията.

— В кабинета си.

— Ще отида да го видя.

Сирка тръгна към вратата. Йонас я настигна.

— Ще дойда с теб.

Сирка спря, погледна го замислено и поклати глава.

— Не мисля, че моментът е подходящ.

Йонас я хвана за ръката.

— Когато става дума за баща ти, моментът никога не е подходящ.

Сирка нямаше сили да спори. Освен това се чувстваше добре, когато Йонас я държеше за ръка. Това ѝ даваше сила.

Йонас помоли дъщеря си да изчака в трапезарията, след което се качи горе заедно със Сирка. Вратата на кабинета беше открената. Отвътре не се чуваше шум. Сирка пусна ръката на Йонас. Той ѝ се усмихна окуражително.

Сирка почука, после бутна вратата и влезе в стаята.

— Здравей, татко.

Хокан бързо затвори папката, която лежеше на бюрото пред него.

— Сирка? — възкликна той изненадано.

Когато и Йонас влезе в кабинета, лицето на възрастния мъж придоби ледено изражение.

— Какво търсиш тук? — попита злобно той.

— Просто искахме да се уверим, че си добре — побърза да обясни Сирка.

— Лили се тревожи за теб — добави Йонас.

— Не се безпокойте. — Хокан махна с ръка. — Разбира се, че всичко е наред. Между другото, днес ми се обадиха от Мурано. Трябва да заминеш веднага. Ще летиш утре.

Сирка впери поглед в баща си. Усещаше, че я лъже. Искаше да я махне от пътя си. Или беше разбрал за връзката ѝ с Йонас, или имаше друга причина.

— Невъзможно. — Сирка поклати глава решително. — Не мога просто така да зарежа всичко.

Съзнаваше, че самата тя също не е напълно честна с баща си. Имаше само една причина, поради която не желаше да замине — нито утре, нито когато и да било.

Хокан не искаше и да чуе.

— Това няма значение — отсече той. — Утре вземаш първия самолет.

Сирка направи крачка напред.

— Не, татко, няма да стане. Не знам дали ще замина за Мурано.

Хокан свъси вежди ядосано.

— Какво искаш да кажеш? Нали се съгласи?

— Вече не искам да ходя там.

Сирка съзнаваше, че говори като заинатило се дете. Тя застана до Йонас и го хвана за ръката.

— Влюбих се, татко. Обичам Йонас.

Хокан впери поглед в нея, а лицето му стана бяло като стената зад гърба му. Изведнъж той скочи, а столът, на който седеше, падна на пода с трясък.

— Влюбила си се в убиеца на сестра си? — изкрещя той. — Да не си полудяла?

Сирка не очакваше баща ѝ да се зарадва, но въпреки това реакцията му я потресе.

— Татко, стига, моля те — проплака тя безпомощно.

— Хокан, връзката ни е сериозна — обади се Йонас. Сирка знаеше, че той се опитва да оправи нещата, но се получи точно обратното.

— Така казваше и навремето с Лаура — изрева Хокан, след което отново се обърна към дъщеря си. — Той искаше да напусне сестра ти. Имам доказателства, че е възнамерявал да изостави Лаура и Лили заради друга жена.

В този момент Сирка осъзна, че макар да обичаше Йонас, всъщност не знаеше нищо за него. Тя искаше да му се довери, но същевременно се боеше, че в обвиненията на баща ѝ може да има истина.

Сега и Йонас се ядоса.

— Какви ги говориш? — извика той възмутено.

Без да му обръща внимание, Хокан продължи да говори на Сирка:

— Лаура се обади на майка ти, плачейки, и ѝ призна, че се е излъгала в Йонас и че всичко е свършено.

— Никога не съм мамил Лаура — прекъсна го Йонас, но тъстът му и този път не му обърна никакво внимание.

Възрастният мъж отвори някакво чекмедже, извади куп снимки и ги хвърли на бюрото си.

— Всичко е било заради тази жена.

Сирка и Йонас пристъпиха едновременно към бюрото. Младата жена гледаше снимките с недоумение. На всички тях беше Йонас в интимна близост с някаква тъмнокоса жена. На една от снимките жената го целуваше по бузата, на друга го прегръщаше.

— Какво е това? — промълви Йонас. — Откъде се взеха тези снимки?

Този път тъстът му го удостои с отговор.

— Наех детектив — усмихна се той презрително.

— Мога да обясня — каза Йонас, но дори на Сирка думите му прозвучаха неискрено.

Тя не можеше да откъсне поглед от снимките, макар те да ѝ причиняваха болка. Разбира се, ако Йонас наистина беше изневерил на сестра ѝ, това не засягаше самата нея, но все пак означаваше, че не може да му има доверие и че той не е мъжът, за когото го беше вземала през последните дни.

— Няма нищо за обясняване — отсече Хокан неумолимо. — Искам веднага да напуснеш дома ми. Махай ми се от очите!

Йонас потърси погледа на Сирка, но тя извърна очи. В този момент не беше в състояние да стои спокойно до него. Вече не знаеше кое е добро и кое — лошо.

— Добре — промълви Йонас отчаяно.

Той се обърна и застина. Сирка проследи погледа му и с ужас забеляза, че Лили стои на вратата. По лицето ѝ се четеше, че е чула всичко. Тя гледаше уплашено баща си, а устните ѝ трепереха.

Йонас хвана дъщеря си за ръката и я отведе.

Сирка ги гледаше втренчено. Двамата отдавна си бяха тръгнали, а тя все още не помръдваше.

— Не искам да си нещастна — каза баща ѝ. — Само ти ми остана и аз бих направил всичко за теб.

Сирка усети ръката му върху раменете си и чу гласа му, но думите му не достигнаха до ума ѝ.

Лили беше разстроена, а Йонас нямаше време за обяснения. Той отведе дъщеря си в стаята ѝ във вилата на семейство Петершон и трескаво започна да реди нещата ѝ в куфара.

През това време Лили седеше на леглото, без да помръдне. Йонас усещаше въпросителния ѝ поглед, но наруши мълчанието едва когато седнаха в колата.

— Знаем, че много обичаш дядо си — започна той внимателно, — но не бива да вярваш на думите му.

— Ти не си искал да напуснеш мен и мама, нали?

Йонас погледна дъщеря си, която седеше до него.

Изглеждаше толкова малка и безпомощна, толкова ранима. В този миг Йонас изпита огромна ярост към тъста си. Колко трябва да се е съмнявал в него самото начало, та да изпрати частен детектив по петите му? Йонас би могъл да преглътне дори и това Хокан не беше виновен, че Лили бе чула разговора им — въпреки това Йонас беше бесен, задето дъщеря му беше толкова разстроена. И всичко това заради неоснователните обвинения на тъста му.

— Разбира се, че не съм искал да ви напусна увери я Йонас.

— Но защо тогава дядо го каза? Защо те мрази толкова?

Йонас внимателно подбираше думите си — не за да щадя Хокан, а за да не обърка дъщеря си още повече.

— Дядо ти е тъжен стар човек. Изгуби първо дъщеря си, после и жена си. В подобни ситуации някои хора стават несправедливи.

— А и проблемите с фирмата — въздъхна Лили.

Йонас отново погледна дъщеря си.

— Какви проблеми?

— Не знам — призна Лили. — Дядо е много изнервен, постоянно говори по телефона и крещи в слушалката. И изобщо няма време за мен.

Йонас усети, че дъщеря му е тъжна и разочарована, и се почувства виновен. До такава степен беше обсебен от чувствата си към Сирка, че може би беше пренебрегнал Лили. Тя беше поискала да остане при дядо си, но може би Йонас трябваше да настоява по-упорито да прекарват повече време заедно.

Той реши твърдо през следващите дни да навакса пропуснатото. Каквото и да се случваше между него и Хокан или между него и Сирка, Лили не биваше да страда.

Може би трябваше да остане при баща си. Сирка обаче не издържаше да стои повече във вилата. Снимките през цялото време бяха пред очите ѝ. Йонас с другата. Той дори не се опита да отрече, само заяви, че може да обясни. А това бяха традиционните думи, казвани от мъжете, хванати да изневеряват на съпругите си.

Кой беше Йонас Нивел? Кой беше този мъж, в когото се беше влюбила толкова силно, че сега я болеше непоносимо?

Сирка застана на прозореца на къщата с лодките и се загледа във водата, без да вижда нищо. Когато телефонът ѝ звънна, тя знаеше кой се обажда още преди да погледне дисплея. За миг се зачуди дали да не остави телефона да звъни, но после все пак вдигна.

— Да — каза кратко.

— Трябва да те видя — чу отсреща настойчивия глас на Йонас.

Сирка се поколеба. Гласът му я изпълваше с изгарящ копнеж, но в същото време тя се боеше, че опасенията ѝ ще се потвърдят, че Йонас ще се окаже не онзи човек, когото тя познаваше, и че всички

обвинения на баща й ще излязат основателни. Младата жена не знаеше на кого да вярва.

— Аз обаче не съм сигурна, че искам да те видя — каза тя накрая.

— Моля те, недей да вярваш на баща си — молеше я Йонас настойчиво.

— Вече не знам на какво да вярвам. Може би съм си въобразила нещо, що се отнася до теб и мен. Във всеки случай първо трябва да си изясня какво чувствам. Затова ми е нужно време. Ето защо утре ще замина за Венеция. Колкото по-бързо се махна оттук, толкова по-добре.

Болеше я, докато изричаше тези думи.

В продължение на няколко секунди от другата страна на линията не се чу нищо.

— Обичам те — изрече Йонас тъжно. — Моля те, Сирка, трябва да те видя.

— Не сега, Йонас.

Тя прекъсна разговора. Просто нямаше повече сили да говори.

Залезът донесе хлад. Една червеникава ивица, последен поздрав от залязващото слънце, се отразяваше в оловносивата вода.

Хокан стоеше на брега. Вече не изпитваше нищо — нито омраза, нито гняв, нито болка, нито дори тъга. Усещаше само празнота.

Утре Сирка заминаваше. Тя нямаше да стане свидетел на онова, което предстоеше.

Йонас си беше тръгнал, а с него и Лили. От друга страна, може би така беше по-добре, защото Хокан си спестяваше постоянните разправии със зет си.

Предприятието вече не можеше да бъде спасено от фалит. Сирка щеше страшно да се разочарова, когато научи, но Хокан не можеше да направи нищо.

Сега той искаше да се погрижи за едно — дъщеря му да получи възможност да започне нов живот.

През нощта Йонас спа зле. Надяваше се, че Сирка ще размисли, но тя така и не се обади. Той вече нямаше какво да прави във Викърби.

Йонас събуди дъщеря си, която беше прекарала нощта в неговата стая в хотела.

— Ставай, принцесо, трябва да тръгваме.

— Добро утро, татко. — Детето се прозя и се протегна. — Нима искаш да си тръгнеш, без да видиш Сирка за последно?

Лили изглеждаше тъжна. Без съмнение все още беше под влиянието на случилото се снощи.

— Обичам Сирка, макар че е много различна от мама — каза тя тихо.

Йонас не знаеше какво да каже. Предчувстваше, че дъщеря му ще започне да му задава въпроси, на които не би могъл да отговори. На всичкото отгоре трябваше да преодолее снощната случка.

— Наистина ли си влюбен в Сирка? — попита внезапно детето.

— Това притеснява ли те? — поинтересува се Йонас.

— Ни най-малко. — Лили поклати глава и за първи път на лицето ѝ се появи бегла усмивка. — Може би все пак ще се съберете и тогава можем да останем да живеем тук.

Йонас седна на леглото до дъщеря си.

— Миличко, нещата не са толкова прости. Със Сирка няма да се видим скоро.

— Жалко — въздъхна Лили. — Понякога не ви разбирам вас, възрастните. Вършите прекалено много глупости.

Детето може би беше право донякъде, но животът беше сложен.

Лили скочи от леглото и отиде в банята, за да си измие зъбите.

— Във всеки случай искам да посетя дядо още веднъж — извика тя през отворената врата. — Вчера се държа толкова странно. Никога не го бях виждала такъв.

На Йонас му идваше да каже, че той беше виждал Хокан само такъв, но се усети навреме. Той нямаше да забрани на Лили да се вижда с дядо си, нито пък щеше да говори лошо за тъста си. Дори след случилото се...

Хокан пусна работниците да си ходят. И без това стояха без работа, защото доставките на суровини бяха прекратени. Не можеше

да им изплати и заплатите. Възрастният мъж съзнаваше, че отдавна трябваше да отиде в полицията. Още предишния ден трябваше да подаде сигнал срещу Берит, но не виждаше смисъл. Дори да заловяха помощничката му, той нямаше да си получи парите веднага. Щеше да има разследване, съдебен процес, нещата щяха да се проточат, а предприятието не можеше да чака. Ето защо Хокан избра последната възможност, която му оставаше — поне той виждаше така ситуацията.

Беше най-обикновен работен ден, а цареше такава тишина. Само стъпките на Хокан отекваха по бетонния под на халето. В дъното на помещението стояха тубите с избухливи, леснозапалими вещества. Една малка искра щеше да бъде напълно достатъчна...

Морето беше сиво, небето над него — също. Вълните подмятаха малката лодка като коркова тапа. Олоф управляваше лодката, а Берит седеше в задната ѝ част. С една ръка се държеше за парапета, а с другата стискаше чантата си. Сама не можеше да повярва колко далеч беше стигнала. Вчера открадна парите, а днес вече бягаше. Беше убедена, че полицаите ще дойдат да я търсят в стопанството на Олоф. Защо Хокан още не беше подал сигнал?

— Дали постъпвам правилно? — каза тя повече на себе си, отколкото на брат си. — Обичах работата си, а предприятието значеше много за мен. Все едно беше моя собственост.

За миг Олоф извърна глава към сестра си.

— Именно затова не разбирам защо искаш да заминеш.

— Скоро вече няма да има „Петершон Глас“ — промълви тя.

Олоф отново се обърна. Гледаше втренчено Берит, без да изпуска кормилото.

— Какво каза?

Берит пусна парапета и стисна чантата си с две ръце. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Искан да нараня Хокан така, както той нарани мен.

Олоф изключи мотора на лодката и приклепна до сестра си.

— Какво си направила, Берит? Каж ми веднага какво си направила!

Без да каже дума, Берит притисна до себе си чантата, която беше така претъпкана, че се издуваше от двете страни.

Олоф разбра, че нещо не е наред. Той рязко дръпна чантата от ръката на сестра си, отвори я и с недоумение впери поглед в банкнотите. После погледна Берит.

— Боже мой, Берит, полудя ли? Веднага трябва да върнеш парите.

Берит изхълца шумно и разпери ръце, после рязко ги отпусна, а раменете ѝ увиснаха. До този момент не се беше замисляла за последиците от действията си, но сега ѝ стана ясно, че не би могла да живее с мисълта за престъплението. Всъщност изобщо не искаше да заминава — в противен случай щеше да се махне още вчера, веднага след като извърши кражбата. Тя искаше да докара до фалит фирмата на Хокан, за да го съсипе, но отмъщението вече не ѝ носеше онова чувство на удовлетвореност, за което бе мечтала. В началото изпита задоволство, но после осъзна, че е навредила не само на Хокан. Беше отнела работните места на колегите си, които ценеше, и по този начин поставяше семействата им в затруднено положение. Толкова хора във Викърби зависеха от „Петершон Глас“.

Изведнъж Берит осъзна, че няма да може да доведе делото си докрай. Дълбоко в себе си го беше осъзнала още вчера, затова и не беше побързала да избяга.

В душата ѝ зееше празнина, но Берит беше готова да поеме отговорност за действията си. Когато брат ѝ още веднъж настойчиво я подкани да върне парите, тя кимна.

Едва стигнаха до вилата и Лили скочи от колата.

— Ще изтичам да кажа „довиждане“ на дядо — извика тя и влезе в къщата.

В този момент Сирка излезе отвътре.

Йонас слезе от колата и тръгна срещу нея. Сирка се сепна и се опита да се пребори с чувствата си към него, които бяха все така силни.

— Добре, че още си тук.

— Тръгвам всеки момент — отвърна тя хладно.

Сърцето ѝ биеше лудо, пулсът ѝ беше учестен и Сирка се ядосваше сама на себе си, защото копнееше да се сгуши в обятията му и да забрави за случилото се предишния ден.

— Непременно трябва да ти кажа нещо, преди да заминеш — каза Йонас умолително.

Отговорът на Сирка прозвуча иронично.

— Така ли? Може би ще ми кажеш коя е жената на снимката?

— Това е Хана, моя състудентка, съпругата на най-добрия ми приятел.

Снимките отново изплуваха в съзнанието на Сирка. Йонас и непознатата се прегръщаха и дори се целуваха по бузата — също както правеа Сирка и Олоф, когато се срещнеха случайно.

„Много ми се иска да ти вярвам“, помисли си младата жена.

— Не става дума за снимките — каза Йонас сериозно, въздъхна тежко и седна на стълбите. — Става дума за Лаура. Не аз разруших този брак, а тя. Тя се срещаше с някакъв мъж от няколко години и все обещавахе да сложи край. Вечерта, когато стана катастрофата, тя ми каза, че обича този човек. Беше си приготвила куфара и беше твърдо решена да се пренесе при него. Тя беше тази, която искаше да напусне Лили и мен.

Сирка беше потресена. Тя седна на стълбите до Йонас.

— Защо не си казал това на баща ми?

— Лаура много се оплакваше на родителите си от мен може би за да има с какво да се оправдае, когато ме напусне. Отиваше при онзи мъж, когато стана катастрофата. — Йонас скри лице в ръцете си. — Никога няма да забравя лицата на родителите ти, когато им съобщих, че Лаура е мъртва. Не можех да им кажа, че е загинала на път за любовника си. И, разбира се, в никакъв случай не исках Лили да научава. Тя обичаше майка си и ако беше разбрала, че Лаура се канеше да я изостави, това щеше да я съсипе.

— Разбирам — промълви Сирка.

Йонас я погледна честно и открито и в този момент младата жена разбра, че той говори истината и че тя може да му се довери.

— Никога не бих повдигнал този въпрос — каза той, — но не искам да те загубя.

Сирка го хвана за ръката и склони глава на рамото му. В този миг Лили изхвъркна от къщата.

— Татко, Сирка, дядо го няма, а на бюрото му намерих това.

Йонас взе от ръцете на Лили документите, които се оказаха застрахователни полици срещу пожар. Някой беше оградил е молив

сумата, за която беше застрахована сградата на предприятието.

Йонас и Сирка скочиха и се затичаха към колата. Лили се метна на задната седалка и категорично отказа да слезе. На лицето ѝ бе изписано колко се страхува за дядо си. Сирка споделяше опасенията ѝ.

Хокан беше отворил тубите и ръсеше леснозапалимата течност из цялото хале. Миризмата беше толкова силна, че му стана лошо.

След като изпразни две туби, напълни два кашона с опаковъчна хартия, която беше взел от склада, и сложи една свещ между кашоните. После извади запалка от джоба си и се поколеба за миг. Все още можеше да се откаже.

И какво щеше да стане тогава? Нищо нямаше да е както преди. Щеше да изгуби всичко — фирмата, къщата... Беше твърде стар и уморен, за да започне живота си отначало.

Хокан решително щракна запалката и задържа пламъка до фитила на свещта. Парафинът щеше да изгори бързо и щом пламъкът стигнеше до хартията, огънят щеше да се разгори за миг благодарение на течността и да взриви все още пълните туби.

Хокан беше изпълнил замисъла си. Направи крачка назад, но се спъна в една дървена палета. Размаха ръце, опитвайки се да се хване някъде, но залитна и си удари главата. Пред очите му притъмня...

Когато пристигнаха във фирмата, Лили, разбира се, искаше да придружи баща си и леля си, ала този път Йонас беше неумолим.

— Оставаш в колата — каза той толкова строго, че Лили не посмя да му противоречи.

Сирка и Йонас се втурнаха в сградата. Наоколо не се виждаше жива душа. На двора, където обикновено кипеше труд, сега нямаше жив човек. В сградата също беше тихо, а по коридорите се носеше специфична миризма.

На Сирка ѝ призля — не само заради силната миризма, а преди всичко заради страха, който изпитваше. Дватамата с Йонас стигнаха до производственото хале. Миризмата тук беше нетърпима.

— Татко! — извика силно Сирка, но не получи отговор.

Йонас пръв забеляза Хокан. Възрастният мъж лежеше неподвижно на пода, а под главата му се беше образувала локва кръв.

— По дяволите, Хокан!

Той коленичи до тъста си и потърси сънната артерия, за да измери пулса му. В този момент Хокан изстена, отвори очи и с мъка се опита да се изправи.

Сирка коленичи до него и подложи ръка под главата му. Хокан се опита да каже нещо, ала успя само да размърда устни.

Йонас проследи погледа му и скочи рязко. Едва сега Сирка забеляза горящата свещ. Йонас изгаси пламъка с ръка.

Берит беше дошла на себе си и беше готова да понесе последиците от своите действия. Олоф помогна на сестра си да слезе от лодката.

— Благодаря, че ми помогна да се осъзная — каза тя.

Олоф я прегърна. И двамата знаеха, че ѝ предстоеше да извърви нелек път. Берит се беше оставила да я водят чувствата ѝ и едно невярно предположение. Само за няколко часа тя бе разрушила онова, което беше градила с години, опитвайки се да съсипе сама себе си. Когато разбра, че чувствата ѝ не са споделени, любовта ѝ се превърна в егоизъм.

Берит се опитваше да разбере какво става с нея, но не можеше. Навярно трябваше първо да понесе последиците от своите действия, за да открие себе си. Единствената ѝ утеха беше, че брат ѝ беше готов да ѝ помогне.

Йонас и Сирка изнесоха Хокан навън. Чистият въздух му подейства добре и той бързо се свести. Повикаха лекар, който превърза главата на възрастния мъж. За щастие нямаше други наранявания. Хокан седна върху една купчина палети.

Йонас обясни на лекаря, че е имало нещастен случай. Никой не трябваше да разбира какво се е случило в действителност. После Йонас седна в колата при Лили, а Сирка остана да говори с баща си.

Хокан ѝ разказа накратко какво се беше случило през последните няколко дни.

Сирка сложи ръка върху рамото на баща си.

— Защо не сподели с мен, татко? — попита тя кротко.

Хокан наведе глава.

— Трябваше да го направя, но не исках да те тревожа. Ако планът ми беше успял, ти щеше да започнеш нов живот в Италия с парите от застраховката.

Сирка поклати глава.

— Не искам да живея в Италия и Йонас не е единствената причина за това. Отдавна имам усещането, че няма да издържа там, носталгията ще ме побърка.

Хокан погледна към Йонас, който беше прегърнал дъщеря си и я успокояваше.

— Той е добър баща — промълви възрастният мъж колебливо.

— Не беше справедлив към него, татко — каза Сирка сериозно.
— Той ми разказа всичко. Йонас е нямало да напусне дъщеря си, нито съпругата си, макар Лаура вече да не го е обичала. За едно нещо обаче ти беше прав. Йонас и Лаура не е трябвало да се женят. И не защото той не е бил за нея, а защото тя не е била за него.

— Ти наистина го обичаш — промълви Хокан.

Сирка се усмихна за първи път през този ден.

— Да, обичам го — отговори.

В този момент в двора влезе такси и двамата вдигнаха поглед. Берит слезе от колата и погледна уплашено първо линейката, която тъкмо излизаше от двора, а след това и Хокан. Жената пристъпи колебливо.

— За бога, какво се е случило?

Хокан я изгледа сериозно. Берит беше последният човек, когото очакваше да види. Как смееше изобщо да идва при него?

— Как можа да направиш подобно нещо, Берит?

Асистентката поклати глава.

— Много съжалявам. Просто не знам какво ми стана. Ще поправа стореното. Ето парите.

Тя подаде чантата на Хокан.

— Разбира се, ще се предам на полицията.

Лицето на Хокан не трепна.

— Не съм подавал сигнал. Достатъчно е да ми изпратиш оставката си — каза той студено.

Берит кимна, качи се в таксито, което я чакаше, и изчезна завинаги от живота на Хокан.

„Трябвало е да е наясно, че татко не би могъл да обикне друга жена след мама“, помисли си Сирка. Баща ѝ обичаше майка ѝ прекалено много. Сирка вече знаеше какво е да обичаш толкова силно. Тя погледна към Йонас и Лили. Тези двама души бяха нейният живот, нейното бъдеще.

Лили седеше неотлъчно до дядо си, без да го изпуска от очи и за секунда. Хокан все още беше под влияние на случилото се през деня, а компанията на внучката му му се отразяваше добре.

— Най-добре би било да се преместим тук — каза Лили. — Тогава ти ще си близо до мен, татко ще е близо до Сирка и ще можем да се виждаме, когато пожелаем. Кажи, във фирмата нямате ли нужда от човек, който може да борави с пари? Татко е факир, когато става дума за финанси, а и ти спаси живота навърза тя нещата.

Хокан не можа да сдържи смеха си, но поклати глава.

— Решил съм твърдо да не се меся в живота на дъщеря си, а още по-малко — в този на зет си.

По пътя към дома Сирка му беше разказала за случилото се между Йонас и Лаура. Беше му обяснила също коя е жената от снимките. Хокан се срамуваше заради обвиненията, които беше отправял към зет си. Обвиняваше Йонас за смъртта на Лаура, за да притъпи мъката по дъщеря си. Сега обаче осъзнаваше, че това не е оправдание.

Лили изобщо не беше съгласна с дядо си.

— И само затова не искаш да им помогнеш?

— Не знам дали имат нужда от помощта ми, а и не съм сигурен, че биха я приели — призна той.

Лили отпусна глава на рамото на Хокан.

— Дядо, трябва да направиш нещо. Не искам да си тръгвам оттук, а съм убедена, че и татко не иска. Моля те, направи нещо.

Сирка беше тъжна.

— Добре тогава, заминавай за Стокхолм. Вече ми липсваш.

Тя се сгуши в Йонас и двамата се целунаха.

В този момент Лили излезе от къщата заедно с дядо си. Йонас веднага пусна Сирка. Между него и тъста му все още имаше дистанция.

— Хайде в колата — обърна се Йонас към Лили. — Трябва да тръгваме.

Хокан пристъпи към зет си.

— Чакай малко.

Изведнъж възрастният мъж изглеждаше обзет от несигурност.

— Бих искал да ти направя предложение. Не си длъжен да го приемаш. Не искам да ти диктувам какво да правиш.

Лили дръпна дядо си за ръкава.

— Хайде, кажи му, дядо.

— Какво ще кажеш да започнеш работа в моята фирма? — изплю камъчето Хокан. — Трябва ми някой, който да умее да борави с пари. Бих искал да ти предложи позицията на главен мениджър.

За всички беше ясно, че в този момент Хокан надмогваше себе си. С предложението си той подаваше ръка на зет си, за да се сдобрят.

Сирка беше очарована.

— Идеята е прекрасна. Това е най-доброто решение за всички ни. Йонас... — Тя го погледна плахо.

Само от Йонас зависеше да приеме протегнатата ръка, но никой, дори Сирка, нямаше да го обвини, ако откажеше.

— Моля те, Йонас, кажи нещо — промълви младата жена. — Кажи „да“.

Йонас явно не беше готов за тази стъпка. Той погледна тъста си в очите и изрече една-единствена дума:

— Защо?

— Заради Лили, заради Сирка, заради фирмата, която има нужда от добър началник. — Хокан погледна открито Йонас. — И защото знам, че трябва да поправа една несправедливост.

Всички погледи бяха насочени към Йонас.

— Моля те, татко, приеми — промълви Лили.

Изведнъж върху лицето на Йонас се разля усмивка.

— Е, ако всички сте убедени, че това е правилното решение, аз, разбира се, ще приема.

Хокан протегна ръка. Йонас я пое, без да се колебае нито за миг.

— Добре дошъл във фирмата, Йонас — поздрави го Хокан. — И добре дошъл в семейството.

Денят беше напрегнат и изпълнен с вълнения. По здрач Сирка и Йонас отидоха при къщата с лодките.

Слънцето вече залязваше и обливаше небето в златисто-червена светлина, която се отразяваше във водата. Дърветата на брега хвърляха

дълги сенки. Сирка усети как я обзема пълно спокойствие. Нейното място беше тук, а до нея бяха хората, които обичаше.

— Мислиш ли, че тук ще се чувствате добре? — попита тя Йонас.

Той кимна и се усмихна.

— Мястото ни е във Викърби.

Той прегърна Сирка и я целуна нежно. Двамата усетиха невероятната магия на това място, в което се преплитаха минало, настояще и бъдеще.

Издание:

Инга Линдстрьом. Викърби завинаги

Немска. Първо издание

Редактор: Йоана Йорданова

Коректор: Людмила Стефанова

Предпечат: Митко Ганев

ИК „Апостроф“, София, 2012

ISBN: 978-954-2962-12-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.